

AUG.-SEPT. 1970

NEDERLANDSE EDITIE
the **PLAIN TRUTH**
a magazine of understanding

de

ECHTE WAARHEID

een tijdschrift voor een zuiver begrip

**Zijn wij alleen in
het heelal?**

Dit schrijven ONZE LEZERS

The New Morality

„Mijn dochter verzocht mij of ik voor haar het boek *God speaks out on the New Morality* wilde bestellen, aangezien ze zelf nog minderjarig is. Ze zit op de HBS in de laatste klas en heeft nog al eens problemen op dit gebied. Ik hoop dan ook van harte dat uw boek kan helpen. De andere boekjes heeft ze ook met aandacht gelezen, evenals het blad *De ECHTE WAARHEID*. Trouwens dat laatste lees ik ook met plezier. Ik voelde me al ouderwets in deze wereld, maar het blijkt dat een hele hoop mensen mijn standpunt nog delen.”

Mevr. H. G., Leeuwarden

Geen Reclame

„Steeds zie ik verlangend uit naar een nieuw nummer van uw fantastisch maandblad. Het is werkelijk een lichtpunt tussen de vele sensatieblaadjes en tijdschriften die overlopen van advertenties. Het ontbreken van elke reclame-aankondiging stel ik bijzonder op prijs. Ook getuigen al de in uw tijdschrift opgenomen bijdragen van grote vakkundigheid en helderheid.”

Etienne M., Bree (Li)

Zoetsappig?

„Hartelijk dank voor ontvangst van *De ECHTE WAARHEID*. Stel echter geen prijs meer op continuering! Reden: Het klinkt me te zoetsappig in de oren hetgeen m.i. niet verenigbaar is met de echte waarheid!”

F. H. F. K., Tilburg

Sex

„In uw artikel ‚De Sex-explosie’ werd naar de waarde van de sexualiteit gezocht. Het antwoord was klaar en duidelijk; zonder veel gefilosofeer werd er op een eenvoudige manier, zonder het té ver te zoeken, een bevredigend antwoord gegeven op dit zo omstreden probleem. Als student in de pedagogie volg ik een cursus over de sexualiteit, waar

alles zo complex wordt uiteengezet. Een ganse reeks ingewikkelde theorieën, die allemaal, stuk voor stuk, de kracht van de waarheid missen! De kracht van de waarheid ligt in haar eenvoud, zoals dat in uw artikel duidelijk tot uiting kwam.”

Andre D., Leuven (Br)

De Moderne Romeinen

„Uw artikelenreeks ‚De Moderne Romeinen’ heb ik met veel interesse gevolgd. Een mijner collega’s vroeg zich af hoe het verloop van de Westerse cultuur zou zijn. Uw visie, waar ik geheel achter sta, sprak hem bijzonder aan. Uit zijn manier van reageren blijkt jammer genoeg dat hij het huidige begin van het verval en het verloop hiervan als een neutraal toeschouwer wenst te volgen hoewel hij begrijpt dat ook hij hierbij betrokken is... Uit uw blad heb ik de moed geput de Bijbel beter te bestuderen en het gelezene te trachten in praktijk te brengen, hoewel dit met vallen en opstaan gebeurt. Het wonderlijke is hierbij echter dat je telkens weer mag opstaan en het opnieuw proberen.”

B.B., Dubbeldam

„Toevallig ben ik abonnee geworden van uw blad. Wat ben ik daar blij om. Ik ben nu 61 jaar en heb jaren gezocht naar zulke lectuur. Nu pas heb ik die gevonden. Het geeft aan mijn leven weer zin en het maakt mij sterk, daar ik nu weet dat ik niet alleen sta met mijn gedachten en mijn visie op het hedendaagse leven.”

A.W., Klemskerke-De Haan

„Na lezing van het derde nummer van *De ECHTE WAARHEID* en de door mij aan u gevraagde brochures heb ik steeds meer bewondering en enthousiasme voor de prachtige ideologie die uw actie huldigt en verspreidt, welke geheel overeenkomt met de mijne. Ik tracht daaraan dan ook graag verdere bekendheid te geven.”

W.v.R.G., Den Haag

de ECHTE WAARHEID

een tijdschrift voor een zuiver begrip

Augustus-September 1970

3^e jaargang

No. 8-9

Wordt maandelijks uitgegeven in Pasadena (Californië), Radlett (Engeland) en North Sydney (Australië) door Ambassador College. Franse editie wordt uitgegeven in Pasadena, Californië; Nederlandse en Duitse edities in Radlett, Engeland; Spaanse editie in Big Sandy, Texas. © 1970 Ambassador College (U.K.) Ltd. Alle rechten voorbehouden.

HOOFDREDACTEUR

HERBERT W. ARMSTRONG

ADJ. HOOFDREDACTEUR

GARNER TED ARMSTRONG

CHEF-REDACTEUREN

Dr. Herman L. Hoeh

Roderick C. Meredith

REDACTEUR VORMGEVING

Arthur A. Ferdig

Kernredactie

William Dankenbring Gene H. Hogberg

Vern L. Farrow

Paul W. Kroll

David Jon Hill

Eugene M. Walter

Regionale Redacteuren: Engeland: Raymond F. McNair; Australië: C. Wayne Cole; Zuid Afrika: Robert Fahey; Duitsland: Frank Schnee; Zwitserland: Colin Wilkins; Filippijnen: Arthur Docken; Zuid-Amerika: Enrique Ruiz.

Redactiestaf: Gary L. Alexander, Dibar K. Apartian, Robert C. Boraker, Charles V. Dorothy, Jack R. Elliott, Gunar Freibergs, Robert E. Gentet, Ernest L. Martin, Gerhard O. Marx, L. Leroy Neff, Richard F. Plache, Richard H. Sedliacik, Lynn E. Torrance, Basil Wolverton, Clint C. Zimmerman.

Documentatie: Dexter H. Faulkner, Donald D. Schroeder, Karl Karlov, Paul O. Knedel, David Price, Rodney A. Repp, W. R. Whitehart.

Fotografie: Norman A. Smith, Joseph Clayton, Lyle Christopherson, Frank Clarke, David Conn, Jerry J. Gentry, Ian Henderson, John G. Kilburn, Salam I. Maidani.

Ontwerp en uitleg: Terry Warren, Ted Herlerson, Donald R. Faast, Thomas Haworth, Roy Lepska, William S. Schuler, John Susco, Herbert A. Vierra, Jr., Andrew C. Voth, Peter Whitting, Monte Wolverton.

Administrateur

Albert J. Portune

— Nederlandse Editie —

HOOFDREDACTIE

Hoofdredacteur: Dick Gagel

Redactie-assistent: Jan Ursem

Redacteuren: Matthieu Janssen, Jo van der Wende, Han Wilms.

Vertalers: Roger Franck, A. Nieberg, J. Ursem, Sr.

Secretarissen: Charlotte Cordell, Iepke Klarenberg, Gerda Zonneveld.

UW ABONNEMENT is reeds door anderen betaald. Exemplaren voor massaverspreiding worden niet ter beschikking gesteld. Niet in de handel verkrijgbaar.

Abonnees in Europa, Afrika of Azië gelieven hun correspondentie te richten aan: Ambassador College, Postbus 496, Arnhem, Nederland. Indien elders woonachtig: Ambassador College, Dutch Department, P. O. Box 1030, Pasadena, California 91109, U.S.A.

BELANGRIJK: Opgave van adreswijziging graag zo spoedig mogelijk, met vermelding van zowel *oud* als *nieuw* adres.

Persoonlijk

van Herbert W. Armstrong

HEEFT u ooit bij de vraag stilge staan: „Hoe *ver* kan ik gaan, zonder gevaar te lopen, met datgene te doen wat ik *wil*, maar waarvan ik weet dat ik het *niet behoort te doen*?”

In deze rubriek, waar ik *persoonlijk* met onze lezers kan praten, bespreek ik graag dingen die ons stof geven om over *na te denken*.

Herinnert u zich gelezen te hebben over een figuur in het Oude Testament, Bileam genaamd, die zoals u in het Boek Openbaring (tweede hoofdstuk) leest, in de woorden van Christus, het oude Israël deed zondigen?

Laat ik u eens enkele interessante nieuwe feiten over deze Bileam vertellen.

Bileam, zo blijkt nu, was in zijn tijd de opvolger in de positie die Nimrod, de stichter van 's werelds heidense beschaving had bekleed (Gen. 10). Bileam was de grootste profeet van die tijd — in de heidense godsdienst — de Pontifex Maximus van de heidense wereld — het hoofdorakel van het heidendom.

Lijkt het dan vreemd dat hij tot God bad en een dienaar van God scheen te zijn?

Toen koning Balak van Moab gezanten zond om Bileam in dienst te nemen voor het uitspreken van een vloek over het volk Israël, vroeg Bileam de gezanten bij hem te overnachten zodat hij zich zou kunnen afzonderen om te bidden en God te vragen of hij met hen mee kon gaan. Indien hij de hoofdprofeet der heidenen was, en in feite in SATANS ZETEL zat, als hoofd van Satans godsdienst op aarde, waarom zou hij hierover dan tot God bidden?

Ik ben er vrij zeker van dat de meeste mensen die dit relaas gelezen hebben, verondersteld hebben dat Bileam een profeet van God was — niet van Satan. Heeft hij er dan niet *goed* aan gedaan God te raadplegen? Satan zou dat toch zeker niet doen!

Laten we het voorval eens vlug nagaan.

Onder leiding van Mozes hadden de Israëlieten hun tenten opgeslagen in de velden van Moab, ten oosten van de Jordaan, bij Jericho. De koning van Moab, Balak, had gezien wat deze Israëlieten — er waren er minstens twee of drie miljoen — met de Amorieten gedaan hadden. De angst sloeg hem om z'n hart. De Moabieten waren *ver* in de minderheid.

Koning Balak zond dus gezanten naar Bileam, die in Petor in Mesopotamië woonde — ver weg, dicht bij de Eufraat. Zij namen het waarzeggersloon met zich mee om Bileam aan te werven de Israëlieten te vervloeken. „Het [volk Israël] is sterker dan ik,” was Balaks boodschap aan Bileam, „want ik weet: wie gij zegent, die is gezegend, en wie gij vervloekt, die is vervloekt” (Num. 22:6).

Let op wat Bileam zei toen de oudsten van Moab en Midian, Balaks gezanten, hem de boodschap overgebracht hadden:

„Overnacht hier deze nacht, dan zal ik u bescheid geven, zoals de HEER tot mij spreken zal. Toen bleven de vorsten van Moab bij Bileam” (Num. 22:8).

God zei tot Bileam: „Gij zult met hen niet meegaan, gij zult dat volk niet vervloeken, want het is gezegend.”

„En Bileam stond des morgens op en zeide tot de vorsten van Balak: Gaat naar uw land, want de HEER weigert mij toe te staan met u mee te gaan” (verzen 12-13).

Opnieuw zond koning Balak gezanten naar Bileam — deze keer nog aanzienlijker prinses van hogere stand, en meer geld. Weer vroeg Bileam hen de nacht door te brengen „opdat ik wete, wat de HEER verder tot mij spreken zal” (vers 19). Deze keer stond God hem toe met hen mee te gaan, maar verbood hem een vloek over Israël uit te spreken. Niettemin hield Gods engel onderweg de ezel van Bileam tegen. Waarom?

Klinkt dit alles nu niet alsof Bileam

In dit nummer

Dit schrijven onze lezers 2

Persoonlijk 3

Is de Aarde UNIEK
in het heelal? 5

Het geval van de
VIEROGIGE VIS 9

„Voedselovervloed”
— of hongersnood? 14

Ingrijpende VERANDERINGEN
in hedendaags
WERELDGEBEUREN 19

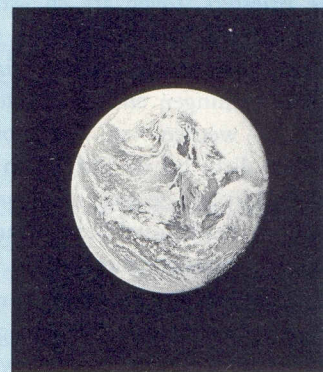

Foto: NASA

ONZE OMSLAG

Zijn wij alleen in het heelal? Neemt de Aarde in ons zonnestelsel, en wat dat betreft in het gehele universum, een unieke plaats in? Bevindt zich elders in het heelal intelligent leven dat met het onze te vergelijken valt? Zal de mens in staat zijn met goed gevolg de maan en andere planeten te koloniseren? Of zijn er grenzen aan het menselijke vermogen gesteld? De onthullende antwoorden op deze en andere vragen kunt u vinden in ons artikel „Is de Aarde UNIEK in het heelal?”, dat op pagina 5 begint.

de profeet van GOD was, en niet van Satan?

Maar kijk toch eens wat we in het Nieuwe Testament zien!

Petrus spreekt over valse profeten die „de weg [zijn] opgegaan van Bileam... die het loon der ongerechtigheid liefhad” (II Petr. 2:15).

Judas schrijft in zijn brief: „Wee hun, want zij zijn de weg van Kaïn opgegaan, zij zijn voor de verleiding van een Bileamsloon bezweken...” (vers 11).

Jezus Christus zegt tot de Kerk van het tijdperk van Pérغامum: „Maar ik heb enkele dingen tegen u: dat gij daar sommigen hebt, die vasthouden aan de leer van Bileam, die Balak leerde de kinderen Israëls een strik te spannen...” (Openb. 2:14).

Jezus Christus, Petrus, en Judas zeggen ons dus allemaal dat Bileam een *valse* profeet was. Wanneer we zijn ware identiteit nagaan, ontdekken we dat Petor waar hij verbleef, het hoofdkwartier van de hoogste priester der heidense Babylonische mysteriëngodsdienst was. Wanneer men Numeri 22, 23 en 24 leest, zou men kunnen veronderstellen dat Bileam slechts een of andere doodgewone, totaal onbelangrijke persoon was. Niettemin was hier Balak, de koning van een natie. Hij sloeg zijn eigen hoogste priesters, tovenaars en astrologen van de heidense godsdienst over. Hij zond zijn aanzienlijkste prinsen, met rijke beloningen en de hoogste honoraria. Zij werden ver weggezonden naar Petor, dicht bij de Eufraat in Mesopotamië. Hij zou ze naar niemand anders dan de machtigste beoefenaar der waarzeggerij gezonden hebben.

Andere bijbelpassages laten zien dat deze hogere tovenaars in de waarzeggerij vaak door boze geesten bezeten waren. Deze Bileam zou mogelijkerwijs door de DUIVEL bezeten kunnen zijn, zodat het in werkelijkheid Satan zelf was die van de mens Bileam bezit had genomen, en in en door hem werkte. ZOU SATAN GOD HIEROVER RAADPLEGEN?

Het antwoord is klaar en duidelijk!

Satan zelf zou, net zoals Bileam, God onder dergelijke omstandigheden raadplegen! Bijbel-„geleerden” en commentatoren hebben verondersteld dat Bileam oorspronkelijk een ware profeet van

God was geweest. Dat is niet waar.

Het antwoord kan men in de eerste twee hoofdstukken van het boek Job aantreffen. Satan zelf wordt hier in gesprek met God voorgesteld, betreffende Jobs gerechtigheid. God stond Satan toe Job te bezoeken — maar God stelde vast tot hoever Satan mocht gaan! God is de SOEVEREINE HEERSER van het heelal. Eerst stond God Satan toe alles te nemen wat Job bezat, maar Job zelf geen kwaad te berokkenen. Job bezweek niet onder de test. Satan redeneerde dat een man al wat hij bezat zou opgeven om zijn eigen leven te redden — maar dat als hij Job zelf maar kon treffen, Job zich tegen God zou keren. Dus gaf God Satan alsnog toestemming ook zo ver te gaan — maar zijn leven te sparen.

Op dezelfde manier wist de door Satan beïnvloede (of door Satan bezeten, naar gelang het geval) Bileam héél goed dat God paal en perk aan zijn macht had gesteld. Satan is de god en de onzichtbare heerser van deze wereld — niettemin is God de SOEVEREINE HEERSER over alles. Elke heerser heeft alleen maar zeggenschap en macht binnen zijn eigen grenzen of rechtsgebied. Er zijn *geen* grenzen aan Gods heerschappij — maar wél aan die van Satan. En hij weet dat drommels goed!

Er zou geen zonde — geen kwaad — kunnen zijn, tenzij God het TOESTOND! En als God het niet toestond zou er geen vrije wil — geen vrije keuze — kunnen zijn, en dat zou Gods PLAN teniet doen!

Let erop dat zelfs Satans dienaren over God spreken, en zich als zijn dienaren voordoen (II Cor. 11:13-15). Deze hogepriester van Satan wist dat Israël Gods eigen natie was, onder Gods bescherming. Deze goddelijke bescherming stelde grenzen aan zijn macht Gods natie schade toe te brengen. Satan is er zich wél van bewust dat er grenzen aan zijn macht zijn.

Bileam zou dolblij zijn geweest als hij in staat was geweest Israël te vervloeken, schade te berokkenen of te vernietigen. Maar hij *wist* — hij was er zich *ten volle* van bewust — dat dit buiten zijn macht lag — *tenzij*, zoals God Satan had toegestaan verder te gaan in het bezoeken van Job dan Hij oorspronke-

lijk toegestaan had, de Almachtige hem nu zou toestaan Israël te vervloeken en schade te berokkenen. Bileam *wilde* Israël vervloeken. Hij *begeerde* dat loon!

Let nu, met dit in gedachten, even goed op wat Bileam zei. Toen de aanzienlijkste prinsen van Moab voor het tweede bezoek kwamen, zei hij: „Al gaf Balak mij al het zilver en goud van zijn huis, het bevel van Jahwe *kan ik in geen geval overtreden*” (Num. 22:18, *Willibord Vert.*).

Het was geen kwestie of Bileam al dan niet gewillig was. Hij *wás* bereid Israël schade toe te brengen. Het was een kwestie *of hij al dan niet* de macht had dit te doen. Nadat hij met de gezanten van Balak meegegaan was, zei hij tot de koning:

„Zie nu ben ik tot u gekomen: zal ik wel iets kunnen spreken? Het woord, dat God in mijn mond zal leggen, [dat] zal ik spreken” (Num 22:38).

Later zei Bileam dat God Israël gezegend had, „en ik kan het *niet* veranderen” (Num. 23:20, *Lutherse Vert.*). Over Israël zei Bileam: „De HEER, *zijn* God, is met hem... er bestaat GEEN BEZWERING tegen Jakob, *noch* waarzeggerij tegen Israël” (verzen 21, 23). Let er op dat God de God van Israël — ZIJN God — is, en niet de God van Bileam. Bileam bedreef waarzeggerij en tovenarij — en God stond dit niet toe TEGEN ISRAËL.

Bileam *wilde* maar **JUIST ZOVER** de verkeerde weg opgaan als hij durfde.

Dat is de weg van Satan!

Precies *hoe* ver kunt u nu gaan, zonder gevaar te lopen, met te doen wat u wilt, in plaats van te doen wat u behoort te doen?

Heeft u het niet dikwijls met uw geweten op een akkoordje gegooid? Heeft u niet vaak iets *willen* doen, waarvan u wist dat u het eigenlijk niet zou mógen doen? En bent u soms niet tenminste een gedeelte van de weg gegaan, met de gedachte dat, indien u die weg van verkeernd handelen niet helemaal volgde, u misschien niet „in de gaten zou lopen?”

Hoevelen gaan, onder de verleiding ontucht of overspel te bedrijven, die weg niet *gedeeltelijk* op — misschien alleen maar om wat te „vrijen”? En hoe vaak leidt dit er niet toe, juist *nóg* iets

(*Vervolg op pagina 12*)

Is de Aarde **UNIEK** in het heelal?

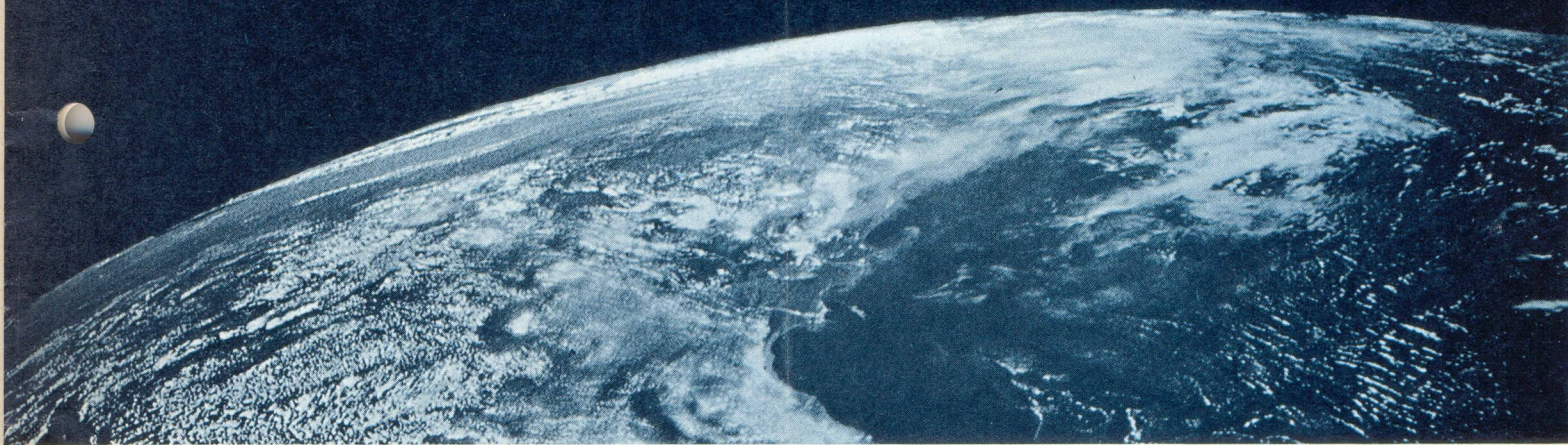

Foto: NASA

Amerikaanse astronauten hebben in het afgelopen jaar tot tweemaal toe een geslaagde reis naar de maan gemaakt. Zij zijn de eerste mensen in de geschiedenis geweest, die een ander hemellichaam bezocht hebben. Wat hebben ze gevonden? En welke geheimen van het heelal hebben de onbemande expedities van de Mariner-sondes ontsluit? WAT HEEFT HET ALLEMAAL VOOR U TE BETEKENEN?

door Albert J. Portune

IN EEN tijdsbestek van 70 jaar heeft de mens een sprong van de trekschuit tot op de drempel van van interplanetair verkeer gemaakt. Van Jan Olieslagers tot Neil Armstrong in een enkele generatie. Van het puffende boemeltje naar Purmerend tot het oorverdovende brullen van de Saturnus-raketten.

Voor de eerste maal heeft de mens een stap gezet op een ander hemellichaam dan de aarde.

Wat hebben de aardbewoners gevonden?

Hebben de astronauten de antwoorden gevonden waar de mens gedurende zijn hele geschiedenis naar gezocht heeft? Het mysterie van de oorsprong

van het leven? De oorsprong van de hemellichamen? Bestaat er — of *was er* eens — ander intelligent leven daar in de ruimte?

Voorbij de maan liggen de andere planeten van ons zonnestelsel: Mercurius, Venus, Mars, Jupiter, Saturnus, enz. Nu de mens zijn eerste succesvolle landingen op de maan achter de rug heeft, zullen zijn kinderstappen in de ruimte steeds zekerder worden. Zijn langere, gewissere schreden zullen hem misschien zelfs tot Mars of nog verder brengen. Vooropgesteld dat zijn lanceerplaats — de aarde — er voor bewaard kan blijven door nog steeds onopgeloste aardse problemen in een puinhoop veranderd te worden, terwijl

hij bezig is de problemen van de ruimte op te lossen.

De oeroude mysteries van het ontstaan der materie, het ontstaan van ons zonnestelsel en het ontstaan van de *mens* blijven **NOG STEEDS MYSTERIES VOOR DE MENS**. Ondanks de vele populaire *theorieën* — waaronder die der evolutie en de theorie dat het heelal door een reusachtige ontploffing ontstaan is — weet de mens het nog steeds niet. Als we dit kleine stofdeeltje, dat aarde genoemd wordt, beschouwen, dan heeft de mens feitelijk nog niet *veel* gezien — of wel soms? Hij is te vergelijken met een nietige amoëbe in een druppel stilstaand water op een moerasplant, die vanaf haar verheven

positie de geografie van de aarde overziet.

Hoe groot is onmetelijk?

Er zijn maar weinig mensen die het verband tussen de aarde en de ons omringende ruimte en materie werkelijk begrijpen.

De aarde is één planeet in een zonnestelsel met 8 andere planeten, die om onze zon of ster heendraaien. Onze zon is één der tientallen miljarden andere zonnen in een grote groep, die we de Melkweg noemen.

De afstand van de aarde naar de zon is ongeveer 144 miljoen km, of de afstand die het licht met een snelheid van 300 000 km per SECONDE in 8 minuten aflegt. De verst verwijderde planeet van ons zonnestelsel, Pluto, is bijna zes miljard km verwijderd, of de afstand die het licht in 5½ UUR aflegt.

De *dichtstbijzijnde* zon of ster in de Melkweg is Alpha Centauri A, die 4,3 lichtJAAR verwijderd is, of de afstand die het licht met een snelheid van 300 000 km per seconde in 4,3 jaar aflegt. Die afstand is zó onmetelijk dat het ons begrip te boven gaat.

Maar de sterrengroep waartoe wij behoren — de Melkweg — heeft, naar men denkt, een diameter van HONDERD-DUIZEND LICHTJAREN — de afstand, welke het licht met een snelheid van 300 000 km per SECONDE in 100 000 jaar aflegt — een absoluut onmetelijke afstand!

Toch bestaat er verband tussen onze Melkweg en verschillende andere „nabij” gelegen melkwegstelsels, die gezamenlijk een groep van melkwegstelsels vormen. In dit verband bestaan er onderlinge afstanden van *miljoenen* lichtjaren. Toch tonen waarnemingen met telescopen in de ruimte ver voorbij deze stelsels aan, dat dáár zich weer vele *andere melkwegstelsels* en *ontelbare* systemen van melkwegstelsels bevinden — en de mens heeft nog slechts een glimp van de EINDELOZE ruimte opgevangen.

Tegen de achtergrond van deze onmetelijke ruimte verbleekt de reis van de mens naar de maan — een afstand van 90 000 km — aanzienlijk. Onze beperkte kennis van heelal en materie zou ons toch zeker iets moeten leren —

dat de mens *nóóit* de grenzeloze uitgestrektheden van het heelal kan verkennen.

Zelfs al zouden we de snelheid van het licht kunnen bereiken — 300 000 km per seconde — dan zou een ruimteschip bemand met sterfelijke wezens met een leeftijdsgrens van minder dan 100 jaar niet ver kunnen komen, zelfs al zouden we onze systemen voor ons levensonderhoud zó lang gaande kunnen houden.

Draaien er andere planeten om andere zonnen?

Ondanks het feit dat de mens ze nooit gezien heeft, speculeren geleerden toch op het bestaan van andere planeten, die om andere zonnen in onze Melkweg draaien. Mocht dit zo zijn, zo luidt hun theorie, dan zou *misschien* op één van deze planeten mogelijk *nóg* intelligenter leven heersen dan op onze eigen planeet. Zij huldigen het standpunt dat, aangezien de aardbewoners de antwoorden op hun problemen niet hebben, *zij* ze misschien wél weten — tenminste als *zij* daar ergens zijn!

Een vooraanstaand ruimtegeleerde heeft gezegd: „Bestaan er nog andere uitingen van intelligentie in het heelal? Wordt de Melkweg bevolkt met verschillende, voor ons onvoorstelbare, geciviliseerde werelden, ieder bloeiend met een eigen handel en cultuur, aangepast aan haar eigen omstandigheden? Of kan het zijn dat wij ALLEEN IN HET HEELAL zijn [nadruk van ons], en dat door de één of andere sardonische en ondoorgrondelijke grap, onze beschaving de ENIGE is die er bestaat?”

Wat zijn precies de kansen?

Slechts weinigen beseffen het unieke karakter van onze aarde en onze zon. Weinigen beseffen hoe ongelooflijk gering de kansen zijn voor het herhalen van de met het leven op aarde overeenkomende factoren.

Weinigen beseffen de nauwkeurig begrensde omstandigheden, die toelaten dat zelfs de meest *eenvoudige* levensvormen elders in het heelal kunnen voorkomen.

In de eerste plaats moet een planeet zich op de juiste afstand van haar zon bevinden — té ver weg en alle leven zou bevrozen; té dichtbij en alle leven

zou door hoge temperaturen vernietigd worden.

Deze zon zou ook een onveranderlijke uitstraling en lichtsterkte moeten voortbrengen. Vele sterren variëren enorm.

Deze zon moet zich ook op voldoende afstand van andere zonnen bevinden om een planeet in een invloedvrije omloopbaan om zichzelf heen te houden. Een planeet die zich in een omloopbaan om meer dan één ster bevindt — dus om meer dan één zon draait — zal vrijwel zeker aan zeer grote verschillen in zonnesterkte onderhevig zijn, die leven onmogelijk maken. Toch bestaat de HELFT van de sterren in onze Melkweg, waartoe wij behoren, uit *dubbelster-combinaties*.

Vervolgens moet de planeet, in verband met haar afmetingen en afstand tot haar zon, precies met de juiste snelheid om haar as draaien. Te langzaam en alle leven zou om beurten bevrozen en verbranden.

Een andere voorwaarde waaraan voldaan moet worden is de verhouding van de massa van de planeet ten opzichte van de chemische samenstelling van haar atmosfeer. Als een planeet niet de juiste afmetingen heeft, zullen door haar geringe aantrekkingskracht (in geval de planeet te klein is), essentiële atmosferische atomen, die nodig zijn om leven in stand te houden, in de ruimte ontsnappen. Ook zal een planeet die te dicht bij haar zon staat, de neiging hebben haar atmosfeer door verdamping in de ruimte te verliezen.

Er moet een juiste atmosferische samenstelling zijn, daar er anders geen water of vloeistof bestaan kan voor het onderhouden van leven. Slechts binnen een HAARBREEDTE van het onmetelijke temperatuurspectrum van het heelal kan water zich als een vloeistof manifesteren.

Deze mantel van lucht moet tevens dik genoeg zijn om de planeet tegen meteorombombardementen te beschermen. De atmosfeer moet ook een ozongordel bevatten, om het leven tegen de dodelijke straling van haar zon te beschermen.

Wij beschrijven nu slechts de meest *elementaire* voorwaarden waaraan voldaan moet worden voor de meest

EENVOUDIGE levensvormen. De meer gecompliceerde vormen eisen *veel meer exacte* condities. *De aarde voldoet aan al deze eisen*, plus miljoenen andere, in perfecte harmonie, om het leven in al haar wonderlijke vormen te onderhouden.

In schrille tegenstelling: Mars

Het opmerkelijke fotoverhaal dat door Mariner-4 van de gehavende oppervlakte van Mars in juli 1965 werd uitgezonden, onderstreepte één aanschouwelijke waarheid — het ongelooflijk unieke van de planeet Aarde te midden van haar gelijken in haar *eigen* zonnestelsel.

De nooit loslatende hoop dat de foto's van Mars de een of andere vorm van leven zouden onthullen, misschien zelfs overblijfselen van een reeds lang uitgestorven vergevorderde gemeenschap, die kanalen en steden aanlegde, verzonk langzaam in het onmogelijke. De een voor een binnenkomende foto's lieten het Marslandschap zien als een door kraters gekenmerkte woestijn, blijkbaar onveranderd door enige vorm van watererosie. Het ontbreken van erosie op Mars betekent dat wind noch water gedurende een onnoemelijk aantal jaren het Marsoppervlak veranderd of beïnvloed hebben — geleerden veronderstellen mogelijk tussen de twee en vijf miljard jaar.

Geen oceanen, geen rivieren, geen kenmerken van waterlopen zoals wij die op aarde zouden kunnen zien — zelfs in onze woestijnen. Geen tekenen dat er ooit enige zeeën geweest waren. Geen sporen van vulkanisme, geen plantengroei, geen wolkendek, geen beweging — *niets*. Slechts een woestijn, pokdalig, als bewijs van een onophoudelijk meteorombombardement.

Zelfs de hoop dat zich in sommige afgelegen en beschutte inzinkingen wat vocht kon vergaren voor het instandhouden van enige vorm van leven, verflauwde. De radio-uitzendingen van Mariner-4 door de atmosfeer van Mars onthulde een atmosfeer die zó verdund is, dat het een vacuüm nabij komt. De atmosferische druk op Mars is slechts 12% van wat we hier op de aarde aantreffen. Zelfs als water zich in vochtige uithoeken zou verzamelen, dan zou het

Foto: H. Armstrong Roberts

MENSEN VEROVEREN DE RUIMTE? — De mens heeft met het bereiken van de maan nog slechts een heel, heel erg bescheiden stapje in het heelal gezet. Voor hem ligt het onmetelijke universum, dat hij nu nog niet kan hopen te bereiken. Neem bv. eens de Andromeda-nevel. Het licht hiervan, dat 300 000 km per seconde aflegt, heeft TWEE MILJOEN JAAR nodig om ons te bereiken.

vrijwel onmiddellijk door bliksemsnelle distillatie verdwijnen.

Ondanks het feit dat men nog steeds enige hoop koestert, enige vorm van een of ander microscopisch leven van groot weerstandsvermogen op Mars te vinden, is de onlogenbare waarheid nog steeds duidelijk — MARS IS EEN DODE PLANEEET! Mars is woest en ledig — er is daar GEEN LEVEN!

De andere planeten van ons zonnestelsel

Volgens deskundigen was Mars verreweg de meest waarschijnlijke plaats in

ons eigen zonnestelsel, waar eventueel de een of andere vorm van leven mogelijk zou zijn. Daarna kwam Venus, ongeveer even groot als onze aarde, maar 41 miljoen km dichterbij de zon. De Mariner-sondes hebben aangetoond dat de oppervlaktetemperaturen van Venus een ondragelijke temperatuur van 400-500 graden Celsius bedragen. Als gevolg van de dichte en schadelijke atmosfeer is de *druk* op de oppervlakte van Venus 75-100 keer zo hoog als hier op aarde. Ieder schepsel aan de oppervlakte van Venus zou in staat moeten zijn een druk te weerstaan, die gelijk

zou zijn aan die welke wij zouden ondervinden op een diepte van 800 meter beneden de zeespiegel.

Alle analyses der gegevens betreffende de atmosfeer op Venus tonen giftige ammoniak en kooldioxide aan, plus andere ingewikkelde verbindingen. Hierdoor wordt iedere vorm van leven verenigbaar met intelligentie, onmogelijk gemaakt.

De onvermijdelijke conclusie moet zijn dat ook op Venus GEEN LEVEN bestaat.

De andere planeten van ons zonnestelsel zijn of te dichtbij, of te veraf, te groot, of te klein. De ENIGE planeet in ons zonnestelsel die de fantastische nauwe begrenzingen heeft waarbinnen leven mogelijk is, is de planeet AARDE.

Wij zijn werkelijk uniek

Alleen al de wiskundige waarschijnlijkheden dat elders intelligente wezens kunnen bestaan, ALS er andere planeten zijn, die daar ver weg om sommige van die andere zonnen of sterren zouden draaien, zijn uiterst gering.

In verband met deze waarschijnlijkheden zijn er enige wiskundige gevolgtrekkingen gemaakt. Bevoegde geleerden hebben gezegd dat als we een hoeveelheid van 10 000 000 000 000 000 000 000 mogelijke planeten „daar ergens” zouden nemen, de kans om op EEN ervan een technische beschaving aan te treffen, één op de 10 000 000 000 000 000 000 000 zou zijn.

Een héél klein kansje dus!

Laten we de mogelijkheden nu eens van een andere kant benaderen. Sir John C. Eccles, Nobelprijswinnaar en geleerde die zich in het onderzoek van de kleine hersenen gespecialiseerd heeft, zei dat de evolutie van intelligent leven een „lot uit de loterij was” en dat de kansen dat het nog eens zou gebeuren *onoverkomelijk* zijn. Hij verklaarde dat de kansen dat een dergelijke juiste combinatie van omstandigheden zich opnieuw zou voordoen (omstandigheden waarvan de evolutie-theoretici zelf niet zeker zijn of zij ze kennen) om intelligent leven voort te brengen, ongeveer gelijk staat met één op de 40 000 triljoen, triljoen, triljoen — of één op 4 met 41 nullen!

Men moet tot de onvermijdelijke

slotsom komen dat deze „goede Aarde” met haar heerlijke en weldadige omgeving, met haar rijke overvloed, inderdaad een zeldzaam en uitgelezen oord is, als we slechts zouden willen leren hoe we haar voor het gemeenschappelijk welzijn van de mensheid moeten gebruiken. Wij moeten tevens vaststellen dat ook het unieke schepsel, de mens, met de aanwezige schepping rondom hem, UNIEK is in het universum.

Geen wonder dat de fysicus, wijlen Enrico Fermi, na diepgaande beschouwingen over het verband tussen de aarde en het onmetelijke maar levenloze heelal tot de uitspraak kwam:

„Waar is iedereen?”

Was het per slot van rekening wel toeval?

Wat het proces dan ook geweest mag zijn waardoor het milieu op aarde met haar ingewikkelde levensvormen, inclusief het unieke schepsel, de mens, is ontstaan, dit proces *zelf* moet uniek zijn in het hele universum. Ontstond intelligent leven, tegen al die kansverhoudingen in, werkelijk toevallig? Was de een of andere unieke „speling der natuur” verantwoordelijk voor een buitensporige reeks toevallen? Heeft dode materie — om de een of andere nog niet ontdekte bizarre reden — léven voortgebracht? Kan levenloze materie door een of andere onbekende wet een evolutieproces beginnen, en zo denkvermogen, bewustzijn en besef voortbrengen? Is de mens met zijn dromen om de ruimte te veroveren en zijn fijn en scherpzinnig besef van de zaken om hem heen, het resultaat van de natuurlijke eigenschappen van stof, steen en gas? Kan materie werkelijk mensen voortbrengen?

INDIEN de mens werkelijk praktisch is, en zelfs maar een beetje een open oog voor de REALITEIT van het hem omringende heelal heeft, dan kan hij niet stilzwijgend voorbijgaan aan de gedachte dat de mens geen grillig toeval is dat door een geestloze materie werd voortgebracht, maar de unieke schepping van een grotere intelligentie dan de zijne — een Schepper, God!

Het enige logische antwoord dat werkelijk alles wat de mens tegenkomt en om uitleg vraagt, bevredigt, is, dat de mens ontworpen, uitgedacht is. Dat

het leefmilieu van de mens gepland was, en dat de mens een uiteindelijk doel heeft.

Wat betekent dit alles?

De mens zou de antwoorden kunnen weten!

Wat is de mens? Waarom bestaat de mens? Wat is de volle betekenis van dit onmetelijke heelal? De antwoorden zijn duidelijk geopenbaard door Degene, die de mens maakte. Ze zijn onthuld in de Handleiding dat bij het produkt behoort.

Bent u bereid op z'n minst een kijkje te nemen?

In dit boek worden de GROTE vragen gesteld: Wat is de mens eigenlijk? Wat is zijn doel? Waarom is hij hier? Waar kwam hij vandaan? Dit boek — de Bijbel — stelt de vraag: „Wat is de mens, dat Gij hem gedenkt en het menskind dat Gij naar hem omziet?” (Hebr. 2:6).

De God die in dit boek aan het woord is laat de mens niet in het onzekere! Hij openbaart: Ik heb de mens een weinig lager dan de Godsfamilie gemaakt, maar Ik heb hem met heerlijkheid en eer gekroond. Ik heb hem gemaakt, zodat hij OVER ALLE DINGEN DIE DOOR MIJ GEMAAKT ZIJN, HEERSEN ZOU. (Vers 7.)

Wat een voldoening, werkelijk te weten dat de mens hier is voor een reden. Wat is het verheugend te weten, dat er een *gericht* doel en afgebakend plan is in alles wat we in de onmetelijke schepping om ons heen zien. Heeft u ooit in uw Bijbel de brief aan de Hebreëen gelezen? Het gaat zo verder: „ALLE DINGEN hebt Gij onder zijn [de mens z'n] voeten onderworpen. Want bij dit: ALLE dingen [hem] onderworpen, heeft Hij [God] NIETS uitgezonderd, dat hem [de mens] niet onderworpen zou zijn.” (Vers 8.)

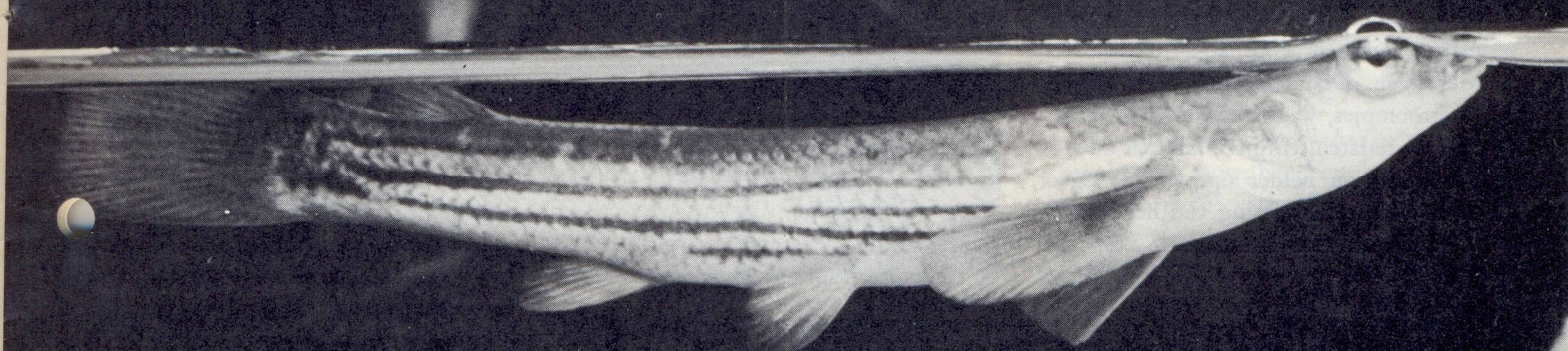
Daarom is het goed voor de mens op te kijken naar de onmetelijke schepping met haar eindeloze ruimte, en de heerschappij over haar te overdenken. Dát is de bedoeling van God.

Maar het moet de mens duidelijk zijn dat hij door zijn lichamelijke beperkingen en de onmetelijke en peilloze afstanden in de ruimte, in zijn *buidige* vorm eenvoudig niet is uitgerust, de

(Vervolgd op pagina 13)

Het geval van de

vierogige vis

In voorgaande artikelen hebben wij de vele grote gapingen laten zien waar de evolutietheorie mee doorzeefd is — de volkomen onoverkomelijke, onbeantwoorde problemen, die de theorie weerleggen. Evolutionisten staan voor een onmogelijke opdracht te verklaren op welke manier de vissen zich ontwikkeld hebben. Hier kunt u lezen waarom Anablebs of vieroog de geleerden met een mond vol tanden laat staan!

door Garner Ted Armstrong

U WIST DAT men iemand „onder vier ogen kon spreken,” maar wist u van het bestaan van *Anablebs*, die letterlijk met VIER OGEN kan kijken?

„Vieroog”, of *Anablebs tetraphthalmus*, zoals geleerden hem noemen (hetgeen eenvoudig betekent: „die met vier ogen opkijkt”) maakt deel uit van de grote groep vissen, die men gewoonlijk grondels noemt.

Deze tropische zoetwatervis leeft in Centraal- en Zuid-Amerika en bereikt een maximum lengte van ongeveer 30 cm, hoewel het gemiddelde rond de 20 cm ligt. Het grootste deel van zijn leven brengt hij zwemmend aan de oppervlakte van het water door, met twee van z'n ogen boven de oppervlakte, en twee eronder.

Anablebs is zó ingesteld dat ieder

paar ogen onder totaal verschillende omstandigheden kan zien!

Het verbluffende oog van *Anablebs*

Onze vis heeft niet alleen twee afzonderlijke *hoornvliezen*, maar ook nog afzonderlijke *netvliezen* achter in z'n ogen. Ieder voorwerp dat uit het water gezien wordt, bekijkt hij door zijn bijzondere bovenwater-ogen, die ongeveer evenals de lens van het menselijk oog afgeplat zijn, en het beeld wordt overgebracht naar zijn *onderste* netvlies. Maar de voorwerpen die hij *onder* het water ziet, worden door een *bolvormige* lens, zoals vissen hebben, bekeken en wordt door het onderste hoornvlies gezien en op het *bovenste* netvlies in beeld gebracht.

De ogen van *Anablebs* kunnen met

moderne bifocale brilleglazen vergeleken worden, die ook uit een bovenste en een onderste gedeelte bestaan. Elk gedeelte is aan een verschillend zicht aangepast.

Zou iemand durven beweren dat bifocale brilleglazen „evolueerden”? Natuurlijk niet, ze werden door *intelligente* mensen vervaardigd, en *Anablebs* werd door de Grote Schepper-God geschapen.

Bestudeer de foto van onze vieroog, die in het fotografisch researchlaboratorium van Ambassador College werd genomen, maar eens goed. Let op de twee duidelijk verschillende ogen — het ene nauwelijks boven de waterlijn, het andere juist eronder.

Ichthyologen vroegen zich eerst af, of het extra stel ogen een rol in z'n *voedselvoorziening* speelde. Uitgebreide

waarnemingen hebben echter aange-
toond dat ze louter voor *waarschuwing*
dienen — om natuurlijke vijanden te
signaleren en aan een eventuele belager
te ontsnappen.

Anablebs is een fantastische springer.
Wanneer zijn onder-de-waterlijn-ogen
een naderende belager in de gaten krij-
gen, springt hij helemaal uit het water
zoals een raket een lanceerplaats verlaat.
De mens heeft geleerd van het extra
paar ogen van onze vriend gebruik te
maken om hem voor aquariumhouders
te vangen. Door een helder licht over
de stroompjes, waar de visjes zich in be-
vinden, te laten schijnen, kunnen de vis-
sers tientallen helder oplichtende ogen
zien — de weerkaatsing van het boven-
ste ogenpaar van de *Anablebs*. Op die
manier wordt Vieroog, die door het licht

van boven verblind is en niet in staat is
zich aan het felle licht van boven en de
pikzwarte duisternis van beneden aan te
passen, gemakkelijk gevangen genomen.

Doch *hoe* heeft *Anablebs* die vier
ogen „ontwikkeld“?

IJdele beschouwingen

Van welke hypothesen moeten de
evolutionisten uitgaan om een verkla-
ring voor het bestaan van dit verbazing-
wekkende visje te geven?

Laten we in de geschiedenis terug-
gaan — miljoenen en miljoenen jaren,
laten we zeggen één miljard jaar —
aangezien evolutionisten schijnen aan te
nemen dat, indien men maar over ge-
noeg tijd beschikt, er praktisch van *alles*
gebeuren kan. Daar hebben we het eer-
ste schoolje aspirant-*Anablebsen*. Maar

ze zijn nog geen Vieroog, omdat ze nog
geen vier ogen hebben, maar twee.

Maar *welke twee*? Hun ogen ON-
DER WATER, of hun *bovenwaterogen*?

Wat het ook zijn moge, laten we
even *veronderstellen* (en dit is een ge-
val van „doen alsof“!) dat ze òf het
een òf het ander hebben. Zij maken het
uitstekend — verkrijgen hun voedsel
precies zoals iedere andere vis; zwem-
men dus onder het water, kijken er met
hun vissenogen doorheen en vinden hun
voedsel aan de oppervlakte.

Maar visarenden kunnen ze niet her-
kennen, evenmin als slangen, ijsvogels,
reigers of kraanvogels! En daar ze zich
helemaal aan de oppervlakte voeden,
zijn ze een gemakkelijke prooi voor een
hele schaar van natuurlijke vijanden.
Geen enkele aspirant-Vieroog blijft in
leven. Ze worden allemaal opgegeten.

Waarom moeten we op deze wijze
redeneren?

Eenvoudig hierom. Indien de pre-
Anablebsen, om voort te bestaan, door
natuurlijke teeltkeus ertoe gedwongen
waren geweest hun extra stel ogen te
ontwikkelen (wat een ontelbaar aantal
jaren in beslag zou hebben genomen,
zoals wordt toegegeven) — dan hadden
ze *zonder* die ogen NIET KUNNEN
VOORTBESTAAN. En als ze niet in leven
bleven totdat zij ze *ontwikkelden* —
dan bestaan ze niet.

Maar als ze TWEE ANDERE OGEN
moesten ontwikkelen om voort te
bestaan, namen ze dan geen grote om-
weg? Waarom zouden ze aan de OPPER-
VLAKTE blijven, waar ze zo kwetsbaar
zijn voor natuurlijke vijanden? Waarom
niet omlaag naar de modder op de
bodem gaan zwemmen, en zich in de
gaten tussen de stenen verbergen, zoals
IEDERE andere zichzelf respecterende,
angstige vis doet? Waarom begonnen ze
niet hun kostje dieper in het water op te
halen? Waarom, om het zo te stellen,
konden ze zich niet in een VOGEL ont-
wikkelen en doodgewoon van al hun
moeilijkheden *wegvliegen*?

Zouden ze hebben kunnen voortbestaan?

Maar laten we nu eens veronderstel-
len (voor de grap natuurlijk), dat op
de één of andere wijze, één school van
kleine aspirant-anablebsen (die eigen-
lijk dus nog geen volledig ontwikkelde

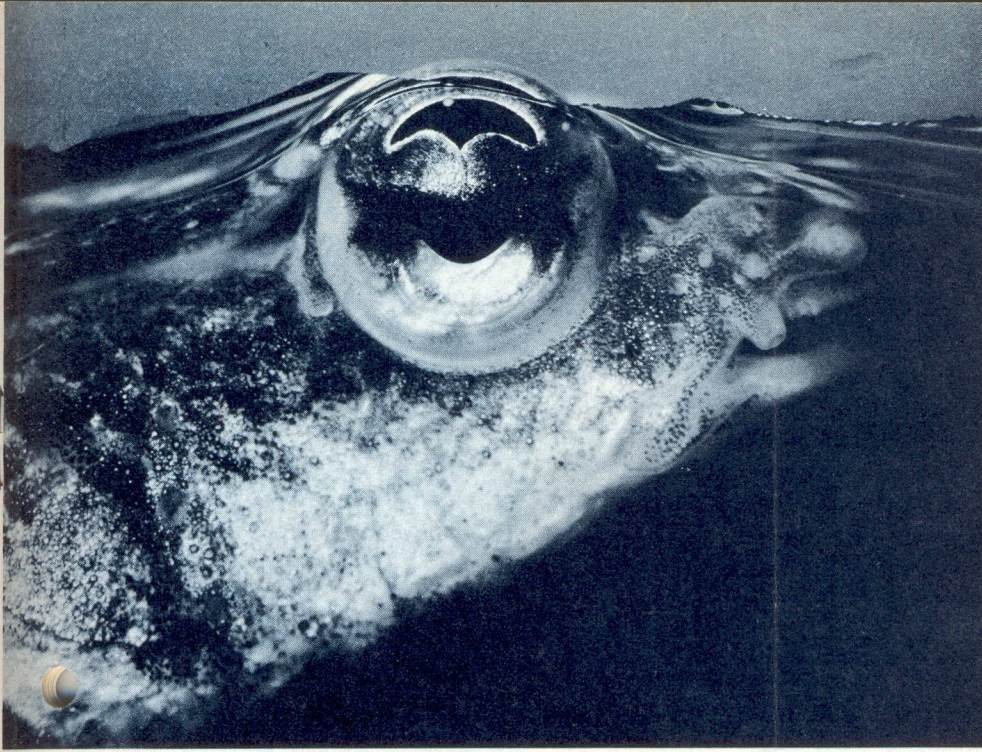

Foto: Ambassador College

Hierboven ziet u een close-up van het twee paar ogen van de Anableps. Hiernaast, op de andere bladzijde, een opname terwijl hij onderwater zwemt. Let goed op z'n „bifocale“ gezichtsvermogen — één stel ogen voor het zien onderwater; het andere voor út het water. Het idee dat een ingewikkeld oog zou kunnen evolueren is belachelijk; maar voor te stellen dat twee verschillende paren ogen zich bij dezelfde vis zouden kunnen ontwikkelen, is intellectuele waanzin.

anablepsen waren) — na honderdduizenden jaren — uiteindelijk een extra stel ogen verwierven — dank zij mutatie, voortplanting en natuurlijke teeltkeus.

Prachtig, nu hebben ze de ogen. Doch hun zenuwstelsel heeft hiermee geen gelijke tred gehouden.

Kunt u zich dit voorstellen? Hun hersens weigeren in stomme ontzetting te functioneren. Duizelig zwemmen ze in twee verschillende richtingen tegelijk rond. Eén stel ogen geeft door dat er gevaar van boven komt, terwijl het andere stel laat weten dat er gevaar van onderen dreigt. Totaal overstuurd door de viervoudige blik van naderend onheil, geven hun verwarde, duizelige hersens hun het signaal uit het water te springen, naar de diepte te duiken, en aan de oppervlakte te zwemmen — alles op hetzelfde ogenblik.

Dit heeft een volledige verlamming tot gevolg en de allereerste succesvolle school van pre-anablepsen wordt levend opgegeten.

Maar andere gaan door met het krijgen van een tweede stel ogen. Men kan ze wild zien rondglibberen en heen en

weer schieten — sommige zwemmen het land op, andere springen wild alle richtingen uit. Weer andere liggen domweg te staren, met een verbaasde blik in al hun vier ogen. Verward en verlamd blijft niet één voortbestaan — en bestaan ze dus niet!

Hoeveel miljoenen jaren duurde het vóór hun netvliezen verschenen — ná hun hoornvliezen? Hoeveel miljoenen jaren méér (terwijl geen van die visjes bleef voortbestaan!) hadden hun hersenen nodig om die dubbele beelden uit elkaar te halen?

Hoe zou u het vinden als er een tweede stel ogen boven uit uw hoofd begon te groeien?

Maar sommige evolutionisten zouden willen beweren dat alle kenmerken zich *tegelijkertijd* ontwikkeld hebben. Maar is dat nu logisch of mogelijk? Zou glas zichzelf tot bifocale lenzen kunnen vormen?

Natuurlijk niet!

Let eens op hoe evolutionisten redeneren.

De kans erop is uitgesloten

Ze WETEN dat het zeer onredelijk lijkt, te denken dat orde (zoals het oog

bijvoorbeeld) uit WANORDE (massa's muterende genen) zou kunnen ontstaan. Op buitengewoon bekwame wijze stellen ze het onmogelijke — want dat *is* het — als iets heel gewoons voor.

Let eens op de volgende uitspraak van Julian Huxley. Hij vraagt:

„Hoe kan een blind en automatisch zeeproces als de teeltkeus, dat steunt op een blind en willekeurig proces als de mutatie organen voortbrengen als het oog” — of *Anableps* bijvoorbeeld — „of de hersenen met hun haast ongelooftelijke ingewikkeldheid en fijne aanpassing?

„Hoe kan uit *toevalligheden* een gecompliceerd samenhangend geheel ontstaan? Kortom: verwacht u niet wat al te veel goedgelovigheid van ons?

„Het antwoord luidt: NEEN, voor dit alles is niet te veel goedgelovigheid nodig als men maar eenmaal heeft begrepen hoe het proces werkt.”

Maar nu komt de ongelofelijke ONMOGELIJKHEID dat zo iets ooit zou gebeuren. Julian Huxley gaat verder de kansen tegen het evolueren van een hoger ontwikkeld dier aan te tonen:

„Een klein rekensommetje laat zien hoe *ongelooflijk onwaarschijnlijk* de resultaten der natuurlijke teeltkeus kunnen zijn als er tijd genoeg beschikbaar is.

„Een verhouding van gunstige mutaties van een op duizend lijkt niet veel, maar is *waarschijnlijk royaal* daar zoveel mutaties dodelijk zijn en het organisme alle leven onmogelijk maken en VERREWEG DE MEESTE ANDERE de machinerie in de war sturen.

„En een totaal van een *miljoen mutaties lijkt heel veel*, maar is waarschijnlijk een TE LAGE SCHATTING — het betekent immers maar één stap om de tweeduizend jaar gedurende de gehele biologische tijd.

„Laten wij deze getallen echter als redelijke schattingen aannemen. Bij deze verhoudingen, maar zonder selectie, zouden wij dus duizend stammen moeten kweken om er één met één gunstige mutatie te krijgen; een miljoen (duizend kwadraat) om er een te krijgen met twee gunstige mutaties; en zo voort tot duizend tot de miljoenste macht om er een te krijgen met een miljoen.

„Uiteraard ZOU DIT NIET IN WERKELIJKHEID KUNNEN GEBEUREN, maar

het kan dienen om zich een voorstelling te vormen van de FANTASTISCH GERINGE KANS, dat een aantal gunstige mutaties in één stam door louter toeval zou ontstaan.

„Duizend tot de miljoenste macht verheven wordt een getal, bestaande uit een 1 met DRIE MILJOEN NULLEN: en er zouden drie dikke delen van vijfhonderd pagina's elk voor nodig zijn alleen om het te drukken!

„Niemand zou op het gebeuren van iets zo onwaarschijnlijk willen wedden; en toch is het gebeurd. Het is gebeurd dank zij het optreden der natuurlijke teeltkeus en dank zij de eigenschappen van de levende stof, welke de natuurlijke teeltkeus onvermijdelijk maken” (*Het Proces der Evolutie*, Julian Huxley, blz. 44-46, nadruk van ons).

Is dit werkelijk het proces der evolutie — of alleen maar het proces van wensdromen?

Ieder normaal denkend, werkelijk dóórdenkend en onbevooroordeeld mens WEEET dat dit bedrog is. Een absolute onmogelijkheid! De enig mogelijke verklaring is dat *Anablebs* door GOD GESCHAPEN WERD.

Bestudeer en denk na

Sla eens gegevens op over ogen. Maak een studie van hoe fantastisch ingewikkeld het vissenoog is. Let op het

aantal kegeltjes en staafjes, de vorm der ogen van de verschillende vissen, het oogvocht, de oogleden en de vliezen die gebruikt worden om ze te beschermen.

Ziet u iets „eenvoudig” in een OOG?

De mens van tegenwoordig, met al zijn fantastische camera's, kan met een cameralens nog niet *half* tot stand brengen, wat automatisch en ogenblikkelijk in de ogen van duizenden schepselen plaatsvindt.

Anablebs is geen uitzondering. Zijn ogen zijn VOLMAAKT gevormd. Ze functioneren op volmaakte wijze voor specifieke en bepaalde doeleinden!

Is het een gelegen komend *toeval* dat het visje zo'n complex en wonderbaarlijk samengesteld verdedigingsstelsel heeft? Of werd dit ontworpen?

Of *Anablebs* is van het ogenblik af dat hij langs de oppervlakte zwom, uit alle vier ogen begonnen te zien — of hij overleefde het niet. En vergeet niet dat de evolutionisten niet beweren dat miljoenen *anablebsen* plotseling vier ogen tegelijkertijd kregen!

De algemeen aanvaarde, synthetische evolutietheorie beweert dat alles zich *geleidelijk* over lange perioden van tijd ontwikkelt.

Nee, *Anablebs* is slechts één der verbazingwekkende wonderen van de schepping rondom u — een inspire-

rende getuigenis van de *liefde*, de WARMTE en de HUMOR van uw Schepper, die u iedere ademtocht die u ademt, schenkt!

Anablebs fixeert evolutionisten met een droevige, sombere, sturende blik uit vier ogen — en daagt ze uit: „Bewijs maar eens, met jullie ideeën over natuurlijke teeltkeus, waar IK vandaan kwam.”

Waar kwam „vieroog” vandaan? Evolveerde hij? Werd hij geschapen? Het antwoord vindt u in Psalm 104:24, 25.

„Hoe talrijk ZIJN UW WERKEN, O HEER! Gij hebt ze alle met wijsheid gemaakt; de aarde is vol van uw schepselen.

„Daar is de zee, groot en wijd uitgestrekt, waarin gewemel is, zonder tal, kleine zowel als grote dieren.”

Ja, *God heeft Vieroog geschapen*. Maar evolutionisten gaan zulke fantastische schepseltjes klakkeloos voorbij — en gaan door met het uitleggen van hun generaliserende en vage theorieën hoe zus of zo'n dier zich geëvolueerd heeft.

Als u meer over de fascinerende dierenwereld om u heen wilt leren, schrijf dan om ons uiterst leerzame, in vierkleurendruk uitgevoerde boekje *Een vleugellamme theorie*. Het is uiteraard gratis! □

Persoonlijk

van Herbert W. Armstrong

(Vervolg van pagina 4)

verder te gaan — en dan later misschien wéér een klein beetje verder? Dat eerste gedeelte van de weg op te gaan, betekent de daad reeds *geestelijk* te begaan — volgens de geest of de bedoeling van de wet! Toen u dat deed was u al SCHULDIG in Gods ogen.

Natuurlijk werd Satan in bedwang gehouden en kon hij NIET verder gaan dan hij met Job gegaan was. Bileam werd *beteugeld* en kon niet méér tegen de Israëlieten ondernemen dan wat hij reeds gedaan had. U kúnt in staat zijn, *als u wilt*, verder te gaan in de zonde of op de verkeerde weg. U heeft een vrije

wil. Maar zover te gaan als u durft is SATANS WEG, NIET GODS WEG!

GODS WEG is oprecht, van ganser harte, *zover* mogelijk de GOEDE richting op te gaan.

Gods weg is méér te doen dan wat er van u vereist wordt.

Jezus zegt: „Moet [een meester] die knecht soms dankbaar zijn, omdat hij heeft uitgevoerd wat hem is opgedragen? Zo is het ook met u: wanneer ge alles hebt gedaan wat u opgedragen werd, zegt dan: „Wij zijn onnutte knechten; wij hebben alleen maar onze plicht gedaan” (Luc. 17:9-10, *Willibrord Vert.*).

Zelfs als u niet zover in de verkeerde richting gaat als u veilig dunkt — als u doet wat geboden is — wat God, door zijn Woord, laat zien dat UW Plicht is, maar niet *nog verder* in de GOEDE

richting gaat, en méér doet dan uw plicht is, dan zegt Jezus Christus dat u een ONNUTTE KNECHT bent! Het is duidelijk dat Christus van ons verwacht dat we méér dan onze plicht doen in de goede richting.

En wat gebeurt er met de onnutte knecht?

In de gelijkenis van de talenten zei Jezus van degene die vasthield wat hij had, maar niet in genade en kennis toegenomen was — niet overwonnen had — die deed wat zijn plicht was en niet meer: „En werpt de onnutte knecht buiten in de duisternis; daar zal gewezen zijn en tandengeknars” (Matth. 25:30, *Willibrord Vert.*).

Het christelijke leven is een leven van groeien en verbeteren in karakter — van overwinnen — van meer en meer zoals Christus worden! □

HOE UW ABONNEMENT OP DE ECHTE WAARHEID BETAALD IS

Zo velen vragen: „HOE komt het dat mijn abonnement al betaald is? WAAROM kan ik dat zelf niet betalen? HOE kunt u een tijdschrift van zo'n kwaliteit uitgeven, zonder enige advertentie-inkomsten?”

Het antwoord is verbazingwekkend, maar toch zó eenvoudig! De ECHTE WAARHEID is volkomen uniek. Uw reeds betaald abonnement is daar slechts een voorbeeld van. Dit tijdschrift geeft u INZICHT in de zich snel wijzigende toestanden in deze wereld — de sociale kwesties, onze gezinsproblemen en uw persoonlijke vraagstukken. Wij geven u de betekenis en het doel van het menselijk bestaan.

Andere nieuwsmedia rapporteren vaak alleen maar het nieuws en de vele wantoestanden in deze wereld. De ECHTE WAARHEID geeft u evenwel het hoe en het waarom en hoe de praktische oplossingen er uit zullen zien!

De moderne wetenschap heeft zich uitgegeven als de „Messias”, die de wereld van haar problemen zou verlossen. In tien jaar tijds is de wetenschappelijke kennis verdubbeld — maar in die zelfde tijd hebben de wereldproblemen daar gelijke tred mee gehouden!

Het communisme kwam naar voren met de leus: „Anderen hebben aangetoond hoe [slecht het met] de wereld is; we moeten daarom de wereld veranderen!” (Karl Marx.) Vandaag — na vijftig jaar communisme — kunt u het resultaat zien in het verschil tussen Oost- en West-Berlijn!

Wetenschap, technologie, communisme en fascisme hebben bewezen valse verlossers te zijn! Alles wat de mensen tot dusverre geprobeerd hebben, heeft deze vraagstukken niet op kunnen lossen. Zij kennen de WEG niet die naar VREDE leidt — zelfs de ZIN VAN HET LEVEN kennen zij niet.

De redacteuren van De ECHTE WAARHEID hebben het daarom gewaagd — zonder zich hiervoor te verontschuldigen — om naar die Bron te gaan, die de antwoorden geeft en met onfeilbare zekerheid de oplossingen aan de hand doet. Ongeveer een derde ervan bestaat uit toekomstvoorspellingen die, naar het schijnt, door geleerden, godsdienstige organisaties, regeringen en opvoedkundigen volkomen over het hoofd zijn gezien. Toch hebben de gebeurtenissen van de afgelopen 2500 jaar bewezen dat deze voorspellingen volkomen betrouwbaar waren!

Men weet eenvoudig niet dat we ons voor een bepaald doel hier op aarde bevinden en dat dit onbegrepen Boek in feite de Handleiding is, waarin onze Schepper het doel van ons bestaan uiteenzet! Het heeft te maken met de huidige wereldsituatie. Maar het slaat niet alleen op deze tijd — de voorspellingen verschaffen ons ook een blik in de toekomst! Er bestaat geen andere Bron waardoor we de tijd waarin we nu leven beter kunnen begrijpen! En de Auteur van deze Bron zegt: „Om niet hebt gij het ontvangen, geeft het om niet.”

Wij geven u de zuivere waarheid! Ze is onbetaalbaar — we kunnen er eenvoudig niets voor vragen. Dat is ons beleid. Een naar verhouding klein aantal medewerkers heeft zich vrijwillig bij ons aangesloten om dit unieke beleid mogelijk te maken. Wij, en zij, danken u uit de grond van ons hart dat u het ons mogelijk maakt, u te dienen. Het is werkelijk „meer gezegend te geven dan te ontvangen.” Dank u wel dat u ons dit plezier gunt!

Is de Aarde UNIEK in het heelal?

(Vervolg van pagina 8)

heerschappij te voeren over ALLES wat hij „daar boven” ziet.

Opnieuw laat God ook op dit punt de mens niet in het onzekere.

In het laatste deel van vers 8 zien we het antwoord: „Doch THANS zien wij NOG NIET, dat hem [de mens] alle dingen onderworpen zijn”.

Ja, de tegenwoordige omstandigheden en capaciteiten van de mens zijn niet toereikend voor een karwei van die afmetingen. De mens heeft teveel op z'n eigen planeet „huisgehouden” om nu al toegestaan te worden, zijn onopgeloste problemen, lusten en verdorvenheden in het heelal te verbreiden.

De eerste stap

De door God geopenbaarde kennis maakt het duidelijk, wat de eerste stap tot interplanetair verkeer en de verovering van het heelal is. De mens moet veranderd worden!

Wij zien NOG niet dat alle dingen aan de mens onderworpen zijn, maar wij kunnen duidelijk zien hoe dat geschieden zal. Wij zien HOE de mens veranderd kan worden naar het voorbeeld van Jezus, die Christus genoemd wordt, de Leidsman of Wegbereider van die verandering die in de mens moet plaatsvinden (verzen 9-10).

De mensen zullen de ruimte nooit veroveren vóórdat zij zich aan God en zijn wegen onderworpen hebben.

De mensen zouden eens meer om zich heen moeten kijken naar de oneindige schepping van God. Er is een God, en aan Hem en aan zijn wegen zullen de mensen zich onderwerpen. Pas dan zal God de mens toerusten met de bekwaamheid, wérkelijk het heelal te veroveren, en mét God, waarheid, eerlijkheid, liefde en vrede door de hele schepping verbreiden. Totdat de mens dit doet zal hij aan deze planeet gebonden blijven.

„De hemel is de hemel van de HEER, maar de aarde heeft Hij de mensenkinderen gegeven” (Psalm 115:16).

De tijd voor de mens hier op aarde loopt snel ten einde. Parallel met zijn voorbarige pogingen het heelal binnen te dringen, hebben de problemen en het verval hier op aarde zich vermenigvuldigd. Het is nu mogelijk op een paar verschillende manieren al het menselijk leven op de oppervlakte van de planeet Aarde te vernietigen. God zal niet toestaan dat dit soort heerschappij en leiderschap zijn schepping binnendringt.

God zal spoedig tussenbeide moeten komen in de aangelegenheden van de wereld, en vrede en orde afdwingen door zijn persoonlijke heerschappij hier op aarde. Dan zullen de mensen dát soort leven leren leven dat God door zijn hele schepping verbreiden wil. De lessen van z'n mislukkingen zullen de mens helpen in te zien dat Gods weg inderdaad de éنية weg is.

Zodra deze lessen geleerd zijn zal de mensheid een verandering ondergaan. God zal de mensen het zoonschap verlenen en hen aannemen als leden van de Godsfamilie, waardoor zij zullen zijn zoals Hij is. (Zie I Joh. 3:2.)

De omgevormde mensen zullen dan gereed zijn voor het doel waarvoor God hen oorspronkelijk geschapen had. Om heerschappij te voeren over de werken van zijn — Gods — hand. Dan, en dan alleen, zullen de mensen het heelal veroveren en beheersen.

God heeft de mens toegestaan de maan te betreden om hem te laten zien dat de hemelen inderdaad van God zijn, maar dat Hij de aarde aan de mensenkinderen gegeven heeft — totdat zij leren wie over het koningschap der mensen regeert.

Hoe tekenend en écht waren de reacties van de astronauten toen ze zich van hun onderzoek van het vreemde maanoppervlak afwendden en zeiden: „Hoe gaat het daar bij jullie op die GOEDE AARDE?”

Als u meer wilt begrijpen van het prachtige plan van de grote God, wiens doel hier op deze „goede aarde” wordt uitgewerkt, schrijf dan om het geïllustreerde boekje *Wie zal het heelal beheersen?* en indien u de Engelse taal voldoende machtig bent, om uw gratis abonnement op het nieuwe maandblad, TOMORROW'S WORLD, dat geredigeerd wordt door de Hogere Theologische School van Ambassador College. □

„VOEDSELOVERVLOED“

Berichten over een veronderstelde „wereldomvattende voedselovervloed“ maken voorpaginanieuws. Sommige mensen denken dat het gevaar van de bevolkingsexplosie voorbij is! Anderen zeggen dat de bevolkingsbom nog steeds meedogenloos doortikt. Is de wereld op weg in haar eigen voedselbehoeften te kunnen voorzien? Het antwoord vindt u in dit artikel.

door William F. Dankenbring en Gary Alexander

„**E**R IS in India helemaal geen hongersnood,” kondigde de ambassadeur van India in de Verenigde Staten, Nawab Yavar Jung, aan. „Zoiets als een hongersnood bestaat in India helemaal niet,” vervolgde hij. „Tengevolge van de vooruitgang op agrarisch gebied is het woord ‚schaarste’ nu een verouderd begrip geworden.”

Ambassadeur Jung zei dat zijn land binnen een maximum van drie jaar in haar eigen voedselbehoeften denkt te kunnen voorzien en binnen vijf jaar graan zal kunnen uitvoeren.

Verslaggevers die Ambassadeur Jungs opinie delen, spreken van een „wereldomvattende voedselovervloed” en „snel stijgende overschotten.”

Een heel andere versie

Tegelijkertijd zeggen andere even hooggeplaatste Indiase regeringsambtenaren precies het tegenovergestelde.

De president van India, Dr. Zakir Husain, zei: „Ik zou willen waarschuwen voor te veel gepraat over een landbouwrevolutie. Wij zijn nog niet bevrijd van de grillen van de moessons. Er zijn nog te veel onbekende factoren.”

De Voedsel- en Landbouworganisatie van de VN meldde in 1968 dat „het fout zou zijn . . . tot de voorbarige gevolgtrek-

— of Hongersnood?

king te komen dat het wereldvoedselprobleem voorlopig of definitief opgelost was."

Waarom deze controverse?

Het is tijd de feiten eens te bezien!

De tarweoogst van 1969

Wanneer geleerden van „voedselovervloed” spreken, doelen zij doorgaans op granen — gewoonlijk tarwe, maïs, en rijst. Maïs wordt grotendeels aan het vee gevoerd. Rijst wordt gewoonlijk geconsumeerd in het land waar het verbouwd wordt. Het is dus tarwe dat doorgaans in het brandpunt van de voedselhandel en -transacties staat.

1967, 1968, en 1969 waren heel goede jaren voor de tarweoogst, vooral in de westerse landen. De tarweoogst van 1969 was heel goed in de VS, Rusland, Australië en Canada, maar matig in Zuid-Amerika (vooral in Argentinië, dat een sleutelpositie inneemt), Azië en Afrika.

De oogst in Azië nam met één miljoen ton af. De oogst in Afrika nam iets toe, maar bedroeg in totaal slechts 7% van de oogst in de Sowjet-Unie! (Deze produktiestatistieken komen van de Voedsel- en Landbouworganisatie van de VN. Zij hebben betrekking op de voorjaarsoogst van 1969 en najaarsoogst van 1968).

Het wereldtotaal voor 1968-69 hield een toename van 13% in wat tarwe betreft. Volgens de eerste binnengekomen rapporten, is de najaarsoogst van 1969 vergeleken met het herfsttotaal van 1968 maar met 7% gedaald (*Journal of Commerce*, 5 augustus 1969).

We kunnen 1968-69 dus als een heel goed tarwejaar beschouwen. Het waren ook goede produktiejaren voor maïs en „wonderrijst”. Dit is heel goed nieuws. Maar helaas houdt het goede nieuws hier op. Het probleem is dat het „voedseloverschot” de monden van de hongerige Afrikanen, Aziaten en Zuid Amerikanen voorbijgaat.

Het „Algemene Voedseloverschot” veroorzaakt 6 problemen.

I. Het „voedseloverschot” veroorzaakt prijzenoorlogen

Bijna uit de aard der zaak zelf leidt het voedseloverschot tot een prijzenoorlog. Een vergroot aanbod drukt de voedselprijzen omlaag zodat boeren niet met winst kunnen verkopen. Producerende landen zijn in een prijzenoorlog gewikkeld om

zich te ontdoen van hun overschot van het lopende jaar.

Zo daalde bijvoorbeeld de tarweprijs in de VS in 1967 van ca. f 19 per hectoliter tot ongeveer f 15 in 1969. Sommige tarwesorten haalden maar ca. f12. Dit vermindert de winstmarge van de boeren tot heel weinig of niets. De boeren dringen vervolgens aan op regeringstussenkomst ter ondersteuning van de marktprijs. De meeste regeringen kunnen zich dit niet veroorloven en onderontwikkelde landen zijn niet rijk genoeg om zelfs tegen de lage prijs te kopen. Als gevolg hiervan houden de boeren of de regeringen de tarwe vast in de hoop dat het overschot het volgend jaar verdwenen zal zijn.

Ondertussen ligt de tarwe maar opgeslagen. En terwijl het graan daar ligt, raakt één op de vijf kilo door schimmel, ratten en andere plagen verloren. Terwijl de ratten zich vet vreten, lijden Aziaten en Afrikanen honger. Dit brengt ons tot het tweede probleem.

II. „Voedselovervloed” voedt de hongerigen niet

In al de overvloed van artikelen over het voedseloverschot zult u nooit lezen dat landen die een overschot hebben, deze gebruiken om de hongerige landen te voeden. De VS zijn het voornaamste land dat grote hoeveelheden overschotten tegen lage prijzen naar de hongerigen verscheept heeft. En zelfs dit is de laatste tijd afgenomen.

Het voedsel wordt opgeslagen, terwijl duizenden mensen van honger omkomen. Zoals één krantekop zei: „Te veel tarwe — maar miljoenen mensen lijden honger”.

Canada en Australië hebben overschotten, maar gewoonlijk hebben zij niet altijd zulke grote overschotten om met verlies te verkopen of weg te geven.

Rusland, dat meer tarwe produceert dan heel Noord-Amerika, Zuid-Amerika, Afrika en Australië bij elkaar, zou gemakkelijk India kunnen voeden. Hun overschot zou elke Indiër met een hoeveelheid voedsel gelijk aan 3 broden per persoon per week kunnen voeden — maar de Russen doen het niet.

Als landen geen winst kunnen maken, zullen zij hun tarwe vast blijven houden. Intussen raken maar heel weinig Aziaten en Afrikanen door de „voedselovervloed” verzadigd.

III. ZETMEEL, geen EIWITTEN

Het voortdurend verwijzen naar voedseloverschotten betreft doorgaans tarwe, maïs, en rijst. Wat de meeste mensen

niet beseffen is dat de gemiddelde Indiër per dag meer calorieën aan graan tot zich neemt dan b.v. de gemiddelde Amerikaan! Helaas is het grootste deel daarvan rijst.

Eiwitten zijn een heel andere geschiedenis. Volgens het produktiejaarboek van de Voedsel- en Landbouworganisatie van de VN eet een gemiddelde Indiër per dag 6 calorieën aan vlees, terwijl een Amerikaan er normaal 600 eet! Dezelfde Indiër eet 1 calorie aan eieren en 4 calorieën aan vis, terwijl diezelfde Amerikaan respectievelijk 70 en 25 calorieën daarvan eet. Een Amerikaan drinkt per dag drie glazen melk (ongeveer 400 calorieën), waar de Indiër maar een half glas (ongeveer 80 calorieën) drinkt.

Het Amerikaanse eiwitverbruik ligt derhalve 1000% tot 1200% hoger dan dat van India. De gemiddelde Indiër consumeert 2,7 kg vlees *per jaar*, wat vele Amerikanen in één enkele week eten.

Granen maken 60% van het Indiase dieet (1150 calorieën) uit, terwijl zij maar 20% van het Amerikaanse dieet uitmaken. Zelfs indien het graanoverschot Azië bereikte, zou dit hun voedselstandaard maar heel weinig helpen; de van honger omkomende miljoenen

hebben meer volledige eiwitstoffen nodig, die alleen maar door vlees of dierlijke produkten geleverd worden.

Het is gemakkelijk gezegd dat India de grootste veestapel ter wereld heeft. Het is gemakkelijk gezegd dat de Indische Oceaan één van de rijkste visgronden ter wereld is. Maar het is hefemaal niet eenvoudig een Indiër ervan te overtuigen dat hij zijn oprechte godsdienstige overtuigingen moet veranderen om van deze rijke eiwitbronnen gebruik te maken.

IV. Oogsten hangen grotendeels van het WEER af

De buitengewone rijke oogsten van de laatste drie jaren worden eenstemmig aan het buitengewone goede weer toegeschreven: „De verhoging van de voedselproductie [in 1968] was grotendeels aan het goede weer toe te schrijven.” (*The Daily Telegraph*, 13 september 1968).

„Een der belangrijkste oorzaken van het voedseloverschot zijn buitengewone oogsten, die het gevolg zijn van het goede weer” (*Time*, 12 sept. 1969, blz. 90).

Het weer is er de voornaamste oorzaak van waarom niemand hongersnood of overschotten kan voorspellen. Omdat

we gedurende één of drie jaar met goed weer gezegend werden, betekent niet dat het volgend jaar een goed jaar zal zijn. Omdat moessons drie jaar achtereen gunstig waren, betekent niet dat hun geschiedenis van onberekenbaarheid tot het verleden behoort.

Vele geleerden en schrijvers, waaronder William en Paul Paddock, auteurs van *Famine 1975* en *Hungry Nations*, hebben voorspeld dat tegen het midden van de jaren zeventig hongersnoden verwacht kunnen worden. Tijdens een interview met *Rotarian Magazine* gaven zij toe dat het weer de sleutelfactor is in het voorspellen van dat tijdstip.

„Gelukkig”, zo zeiden ze, „hebben we de laatste twee jaar in de meeste landbouwgebieden van de wereld buitengewoon mooi weer gehad. Bijgevolg kunnen we enkele jaren extra respijt hebben voordat onze voorspellingen uitkomen.

„Wanneer de oogsten goed zijn,” zo voegden zij er aan toe, „rekenen de regeringsambtenaars het zich natuurlijk als een verdienste aan, en wijzen op hun uitstekende planning in het beschikbaar stellen van meststoffen, verbeterde zaden, financiering, enz. Wanneer de oogsten slecht zijn geven diezelfde ambtenaars het slechte weer de schuld van de lage opbrengsten.

„Nee, de grote toename is te danken aan het buitengewone weer dat God gegeven heeft... De *fundamentele problemen* waarop wij onze voorspellingen gebaseerd hebben, blijven *onopgelost*. Hoewel verbeteringen de dag der afrekening kunnen uitstellen, *blijft* het ene *werkelijke probleem* de bevolkingsexplosie.” (*Rotarian Magazine*, juni 1969, blz. 17, nadruk van ons).

V. Bevolking contra voedselproductie

Het werkelijke probleem is de bevolkingsexplosie. Ten gevolge van de sociale, economische en politieke toestanden die in sommige door honger geteisterde landen heersen, bestaat er tegenwoordig voor de massa's geen mogelijkheid, de

Foto: Ambassador College

Maar heel weinigen in Afrika en Azië. . . .

voedselproduktie voldoende te verhogen om met de bevolkingsaanwas gelijke tred te houden. Hoe snel voedsel ook geproduceerd kan worden, het neemt volgens een rekenkundige reeks (1, 2, 3, 4, 5, enz.) toe. Maar de bevolking neemt volgens een meetkundige reeks (1, 2, 4, 8, 16, enz.) toe.

De percentages van de bevolkings-explosie nemen toe (van 1,8% per jaar in 1950 tot ongeveer 2,1% per jaar nu), terwijl de toenames in de voedselproduktie afnemen.

Eén, twee of zelfs drie goede jaren kunnen de tendens van twee decennia niet ongedaan maken. Er zijn altijd goede en slechte jaren geweest, maar tendensen over lange periodes zijn de belangrijke statistieken die we in het oog moeten houden.

Onmiddellijk na de Tweede Wereldoorlog begon het algemene gebruik van kunstmeststoffen en pesticiden. Marginaal land werd in cultuur gebracht. Dit leverde gedurende vele jaren uitstekende produktieverhogingen op, maar deze jaren moesten eens tot een einde komen. Er is een grens tot waar het land „bemest” en „bespoten” kan worden, en het aantal reserve-hectaren is beperkt.

Het keerpunt kwam in het midden van de jaren zestig. Van 1950 tot 1955 nam de voedselproduktie met 20% toe; van 1955 tot 1960 was dit 15%, en van 1960 tot 1965, 11%. In elke periode van 5 jaar daalde het percentage met ongeveer één kwart van het groeitempo.

Intussen stijgt de bevolking elke vijf jaar met 11%! Dit heeft tot gevolg dat elk jaar de wereldvoedselproduktie per hoofd, over lange periodes gerekend, vermindert.

De opbrengsten per hectare over de hele wereld stegen tussen 1961 en 1965 met ongeveer 1%. Ondertussen nam de bevolking met een volle twee percent per jaar toe. Veel akkerland is bijna uitgeput, en kan nu elk jaar de boer in de steek beginnen te laten.

Reserve landbouwgrond doet nu opgeld. De enige belangrijke „veiligheidsklep” die voor de mens nu nog overblijft is de weilanden te bebouwen, en dit vereist massale slachting van de veestapel. Een uitgedunde veestapel betekent veel minder calorieën en minder proteïnen voor de komende jaren.

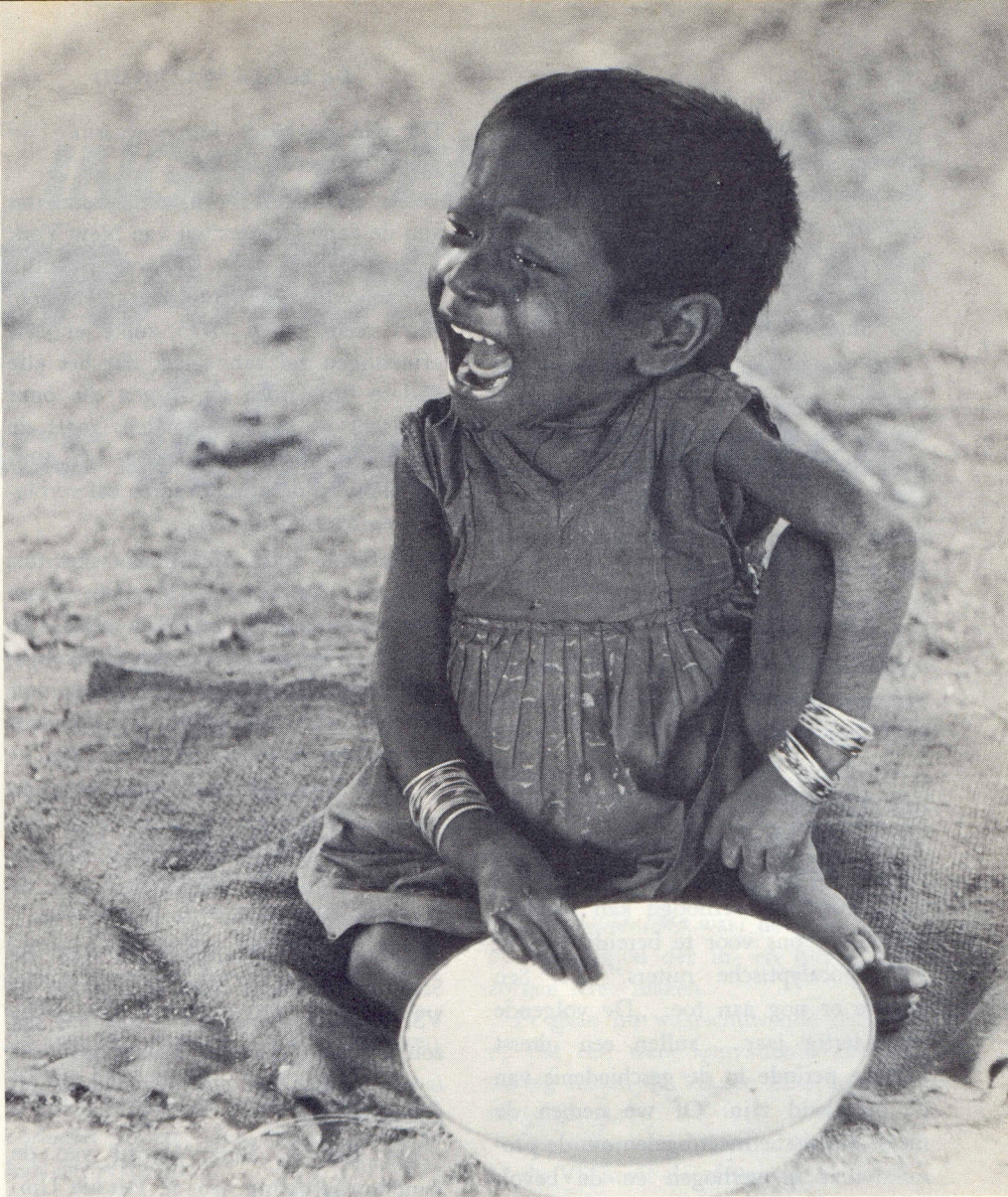

Foto: Wide World

... hebben van de „voedseloverloed” gehoord!

VI. Surplus-voorraden zijn niet onbeperkt

De overschotten waar men zo over geroemd heeft, en die het resultaat zijn van drie opeenvolgende recordoogsten, zijn niet zo overvloedig als men zou veronderstellen. Een recente Amerikaanse regeringsstudie heeft aangetoond dat de VS in geval van hongersnood maar voor 40 dagen levensmiddelen ter beschikking heeft: een voorraad van 9 dagen in de provisiekast van de huisvrouw; een voorraad van 15 dagen bij de kleinhandelaars; en een voorraad van 16 dagen bij de grossiers en fabrieken.

Het overschot aan onverwerkt graan en de hele veestapel zou nog eens voor ongeveer één jaar in voedsel kunnen voorzien! Afgaande op de hongeroproeren die in de geschiedenis het gevolg van hongersnood waren, zou deze voor-

raad in veel minder dan één jaar kunnen verdwijnen.

En dit is de toestand in de VS — één der best gevoede landen ter wereld! Hoe veel erger zou een jaar van hongersnood een land kunnen treffen dat weinig of geen voedsel in voorraad heeft — wat het geval is met de meeste landen!

Maar artikelen over het tegenwoordige „voedseloverschot” geven met vertrouwen te kennen dat dit niet zal gebeuren: „De algemene tarwevoorraad is nu zo groot dat zelfs een ernstige droogte in één of twee landen het wereldoverschot niet teniet zou kunnen doen” (*Time*, 12 september 1969, blz. 90).

Dit klinkt geruststellend. Maar het is een holle geruststelling wanneer men haar begint te ontleden. De wereld is

veilig wanneer er maar in één of twee tarweproducerende landen gedurende één jaar droogte heerst. Maar wat zou er gebeuren wanneer dit het geval zou zijn met drie of vier van de belangrijke producenten? En als het twee jaar lang zou duren? Of zeven?

De wereld zou een wereldomvattende droogte maar voor luttele maanden overleven. Er zouden jaren, misschien decennia, uitstekend weer en ongelofelijke opbrengsten van elk gewas voor nodig zijn om een toereikend surplus aan te kunnen leggen.

De onverbloemde waarheid

Nu kunnen we de waarschuwingen van wereldvermaarde geleerden vanuit een beter gezichtspunt bekijken.

Dr. Binay Sen, destijds dir.-generaal der Voedsel- en Landbouworganisatie van de VN, waarschuwde in 1965: „Als het groeitempo van de voedselproductie niet aanzienlijk verhoogd kan worden, dienen we ons voor te bereiden op de vier apocalyptische ruiters.” Dr. Sen voegde er nog aan toe: „De volgende vijfendertig jaar... zullen een uiterst kritieke periode in de geschiedenis van de mensheid zijn. Of we nemen de meest drastische maatregelen om de produktiviteit te verhogen en de bevolkingsaanwas te stabiliseren, óf we gaan een ramp van tot nog toe ongekende afmetingen tegemoet.”

Een andere autoriteit op het gebied van de dreiging die opgeroepen wordt door de snel stijgende bevolking is Dr. Paul R. Ehrlich van de afdeling Biologische Wetenschappen van de Stanford Universiteit in de VS. Hij voorspelt ronduit: „Ergens tussen 1970 en 1985 zullen de Verenigde Staten en de rest van de wereld uitgebreide hongersnoden meemaken — honderden miljoenen mensen zullen van honger omkomen.

„Dat wil zeggen, zij zullen van honger sterven, tenzij de pest, een kernoorlog of een andere oorzaak hen eerst uitroeit. Velen zullen verhongeren in weerwil van welke spoedprogramma's ook die nu zouden kunnen worden ondernomen. En er wordt hier in de VS aan geen enkel spoedprogramma begonnen. En ook in geen enkel ander land.

Dit zijn de harde feiten waarmee we geconfronteerd worden.”

Dr. Raymond Ewell, ondervoorzitter van de State Universiteit van New York waarschuwde: „Het is waarschijnlijk dat het voedsel- en bevolkingsprobleem zelfs reeds tegen 1975 zulke enorme afmetingen zal aannemen, dat het alle andere problemen en zorgen die onze aandacht nu gaande houden, zoals de dreiging van een kernoorlog, het communisme en de ruimtewedren zal verbleken en overschaduwen...”

Professor John McMillan, voorzitter van de Australische Freedom from Hunger-campagne, zei, dat tenzij de mensheid ontwaakt, de verschrikkelijkste hongersnood die de mens ooit gekend heeft, de wereld binnen tien jaar zou kunnen overvallen!

„Het meedogenloze getik van de overbevolkingstijdbom wordt elke dag die voorbijgaat onheilspellend luider”, schreef Irving S. Bengelsdorf van de *Los Angeles Times*.

Thomas M. Ware, hoofd van de Stichting Freedom from Hunger in de VS, zei: „De catastrofe is niet iets dat zou kunnen gebeuren; integendeel, *het is een wiskundige zekerheid* dat zij zal plaatsvinden.”

Dr. Earl L. Butz, Hoofd van de Landbouwafdeling aan de Purdue Universiteit verklaarde: „De wereld gaat een botsing tegemoet. Wanneer de massale kracht van een exploderende wereldbevolking de veel stabielere trendlijn der wereldvoedselproductie raakt, moet iets het loodje leggen. Tenzij we meer aandacht besteden aan het verzachten van de op handen zijnde botsing, zullen vele delen van de wereld binnen een decennium een catastrofe van zulke afmetingen riskeren, dat de vrede en het evenwicht van de westerse wereld er door in gevaar gebracht zal worden!”

Dr. Robert H. White-Stevens, voedingspecialist, biochemicus, assistent-directeur Research en Ontwikkeling van de Landbouwkundige Afdeling van de American Cyanamid Corporation, verklaarde: „De laatste 35 jaar van de twintigste eeuw zullen bewijzen dat zij van ongeëvenaard belang zijn voor de beschaving zoals deze nu georganiseerd is. De gruwelen van de Middeleeuwen,

de tweedrachten van de 100-jarige oorlog en de verwoestingen van al de plunderende legers uit de hele geschiedenis bijeen zullen de vernielingen en het verlies aan mensenlevens die van nu tot het jaar 2000 zullen plaatsvinden, niet evenaren.”

Dr. White-Stevens had nog meer te zeggen: „We verwachten dat hongersnood tegen 1975 als de allervoornaamste factor in de socio-politieke economie naar voren zal komen en zal blijven aanhouden tot een nu totaal onmogelijk te voorspellen ogenblik waarop de menselijke maatschappij over de hele wereld in chaos kan uiteenvallen.”

De mensheid heeft een rendez-vous met **HONGERSNOOD**.

Ontsnappingspsychose

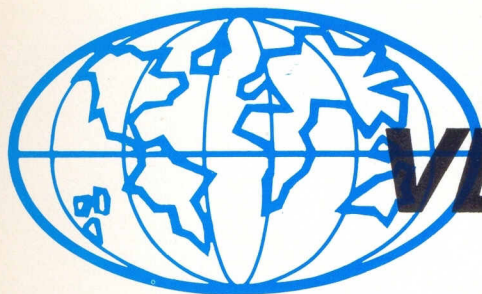
De wereld in haar geheel tracht het probleem te negeren, door haar ogen voor de werkelijkheid te sluiten, en door de hele crisis onder een figuurlijk tapijt te vegen.

Maar hoe staat u hier tegenover?

Dr. Borgstrom waarschuwde: „De heersende ontsnappingspsychose heeft een dusdanige omvang aangenomen, dat zij aan het krankzinnige grenst. Wij genieten een gemakzuchtig bestaan in een wereld van illusie, geschapen door onze woorden en wonderlijke ideeën. Wanneer iemand ons aan de werkelijkheid herinnert, praten we het ons uit het hoofd — zoals geesteszieken dat doen.” Hij vervolgt: „Als we zoals nu door blijven gaan, gaan we een onvermijdelijke catastrofe tegemoet” (*The Hungry Planet*, blz. 454-455).

Getuigt het werkelijk van gezond verstand dat landen miljarden besteden aan het lanceren van raketten naar de maan — terwijl onbeduidende bedragen aan de meest kritieke en dringendste problemen hier op aarde besteed worden? Getuigt het van gezond verstand, miljoenen aan rookwaren, aan overdadig alcoholgebruik, overdadige vrije tijd en overdaad in nagenoeg alles te besteden — en de op handen zijnde catastrofe te negeren?

Bent u bereid de werkelijkheid onder ogen te zien? Schrijf dan direct om ons gratis boekje *De ideale Wereld van morgen — een blik in de toekomst*. □

INGRIJPENDE VERANDERINGEN

IN HEDENDAAGS *Wereldgebeuren*

OORLOG — en voorbereiding ervoor — blijft het morele en economische leven van de naties van de wereld ondermijnen.

Sinds de Tweede Wereldoorlog hebben meer dan 50 gewapende conflicten plaatsgevonden die als „oorlog” geklassificeerd konden worden.

Het is een schijnbare tegenstrijdigheid dat geen van deze officieel verklaard waren. Verreweg de meeste van deze conflicten werden in de onderontwikkelde gebieden van de wereld uitgevochten. Wij leven, zoals een recent boek getiteld werd, in het tijdperk van „De gewelddadige vrede”.

Enorme rijkdommen zijn aan oorlogsvoorbereidingen besteed, vergeleken met de minimale inspanning om vrede te bereiken. De begroting van de Verenigde Naties — die in haar handvest als 's werelds laatste kans om vrede te bereiken beschreven werd — is veel bescheidener dan die van het Massachusetts Institute of Technology, één der grotere onderwijsinstellingen in de VS!

In 1966 gaven de naties van de wereld 40% méér geld uit aan militaire programma's dan aan openbaar onderwijs. De militaire begrotingen van de wereld bedroegen samen f555 miljard, terwijl er maar f410 miljard voor openbaar onderwijs uitgetrokken werd.

Militaire uitgaven zijn groter dan de uitgaven voor openbaar onderwijs in ongeveer de helft van de landen der wereld, met inbegrip van Nederland.

Tijdens de eerste helft van de twintigste eeuw gaf de oorlogvoerende mensheid *vijftien biljoen gulden* uit aan oorlogen of voorbereidingen voor oorlog. Maar militaire uitgaven zijn in het recente verleden pijlsnel omhoog gestegen. Een recent onderzoek wijst

uit dat, met het huidige tempo, de mensheid in de komende *tien* jaar nog eens *vijftien biljoen gulden* voor militaire doeleinden uit zal geven! Dit enorme bedrag, volgens de *Scientific American*, is veel groter dan de totale waarde van al de onroerende goederen, firma's en contant geld in de VS.

Het schrikwekkende aantal slachtoffers

Tijdens het eenentwintigste Internationale Congres van het Rode Kruis in Istanbul werd er bekendgemaakt dat er sinds de eeuwwisseling meer dan 90 000 000 mensen het leven verloren hebben door oorlog.

Velen hebben de verschrikkingen, die oorlogen tijdens deze eeuw gebracht hebben, vergeten.

Volgens verschillende schattingen van gevallen, werden er tijdens de Eerste Wereldoorlog ca. 20 miljoen militairen en burgers gedood — direct door oorlog, of indirect door oorzaken die met oorlog verband hielden. De Tweede Wereldoorlog was getuige van de afschuwelijke dood van 50 tot 60 miljoen mensen — ditmaal waren er meer burgers dan militairen.

Tijdens de oorlog in Korea sneuvelen meer den één miljoen militairen terwijl vijf miljoen burgers het leven verloren door oorlog, ziekte, of andere oorzaken die door oorlog veroorzaakt waren. De oorlog in Vietnam is moeilijker te schatten. Mogelijk hebben daar één miljoen burgers en militairen het leven verloren.

Het tragische verloop van moderne oorlogen wijst op een verontrustende ontwikkeling: hoe langer hoe meer wordt de burgerbevolking in oorlogen betrokken, in plaats van alleen militairen.

VS in 't nauw

Nog nooit eerder in de geschiedenis van de VS heeft haar economie zo'n verward beeld gegeven. Inflatie, toenemende werkeloosheid, wild fluctuerende beurskoersen — en dat alles tegelijkertijd.

Terwijl de meeste Amerikanen vrij goed op de hoogte zijn van de binnenlandse economische omstandigheden, zijn het hoofdzakelijk de verhoudingen met het *buitenland* waar de deskundigen op het gebied der in- en uitvoer zich zorgen over maken.

Er gaan nu waarschuwend stemmen op dat een wereldomvattende handelsoorlog tussen de VS, de EEG en Japan mogelijk is.

De invoer van buitenlandse artikelen in de VS heeft de afnemingen van een stortvloed aangenomen. Het voormalige naoorlogse Amerikaanse uitvoeroverschot, dat in 1964 een recordbedrag van \$6 400 000 000 beliep, is tot practisch niets teruggelopen.

Amerikaanse pogingen de Japanse industrie er toe te bewegen vrijwillig hun uitvoer te beperken, lopen te pletter op een onverzettelijke oppositie. De Japanse onderhandelaars worden als keihard en totaal onvermurwbaar beschreven.

En dan is er het groeiende pessimisme in Washington ten aanzien van de toekomstige verhoudingen tussen West Europa en de VS.

De Republikeinse senator Jacob Javits uit de staat New York, die lange tijd een liberale internationalist en voorstander van een nauwe Amerikaanse samenwerking met Europa is geweest, zei: „Ik betreur het dat de Europese Economische Gemeenschappen hoe langer hoe meer het uiterlijk van een eng, egocentrisch gericht protectionistisch blok beginnen aan te nemen.” □

IN DIT NUMMER

★ **PERSOONLIJK**

Heeft u ooit bij de vraag stilgestaan: „Hoe ver kan ik gaan, zonder gevaar te lopen, met datgene te doen wat ik wil, maar waarvan ik weet dat ik het niet behoort te doen?” Heeft u het niet dikwijls met uw geweten op een akkoordje gegooid? Precies hoe ver kunt u gaan, zonder gevaar te lopen, met te doen wat u wilt, in plaats van te doen wat u behoort te doen? Zie pagina 3.

★ **IS DE AARDE UNIEK IN HET HEELAL?**

Amerikaanse astronauten hebben in het afgelopen jaar tot tweemaal toe een geslaagde reis naar de maan gemaakt. Zij zijn de eerste mensen in de geschiedenis geweest, die een ander hemellichaam bezocht hebben. Wat hebben ze gevonden? En welke geheimen van het heelal hebben de onbemande expedities van de Mariner-sondes ontsluitend? Wat heeft het allemaal voor u te betekenen? Zie pagina 5.

★ **HET GEVAL VAN DE VIEROGIGE VIS**

In voorgaande artikelen hebben wij de vele grote gapingen laten zien waar de evolutieleer mee doorzeefd is — de volkomen onoverkomelijke, onbeantwoorde problemen, die de theorie weerleggen. Evolutionisten staan voor een onmogelijke opdracht te verklaren op welke manier de vissen zich ontwikkeld hebben. Hier kunt u lezen waarom Anablebs of vieroog de geleerden met een mond vol tanden laat staan! Zie pagina 9.

★ **„VOEDSELOVERVLOED” — of HONGERSNOOD?**

Berichten over een veronderstelde „wereldomvattende voedselovervloed” maken voorpaginanieuws. Sommige mensen denken dat het gevaar van de bevolkingsexplosie voorbij is! Anderen zeggen dat de bevolkingsebom nog steeds meedogenloos doortikt. Is de wereld op weg in haar eigen voedselbehoeften te kunnen voorzien? Het antwoord vindt u in dit artikel. Zie pagina 14.

★ **INGRIJPENDE VERANDERINGEN IN HEDENDAAGS WERELDGEBEUREN**

Zie pagina 19.